

SPINSELS

(SPINNING - 2014)

DEIRDRE KINAHAN

© Vertaling 2021
H. Cooremans
't Serclaesstraat 11
B-1740 Ternat
02/582.09.48
hedwig.cooremans@telenet.be

Theaterbureau ALMO
Royal House - Coremansstraat 34
2600 Berchem

PERSONEN

Conor: 42 vandaag

Susan: 44 vandaag

Annie: altijd 16

Jen: 39 vandaag

Het heden in dit stuk is het jaar 2021

Het gebeuren bij de pier vond plaats in februari 2017

Noot van de auteur.

Ik zie erg soepele overgangen in een suggestief decor.

De acteurs wandelen door de scènes zoals wij ons door de tijdlijn en het verhaal bewegen.

Projecties, af en toe een rekwisiet en een stevige geluidsachtergrond creëren de wereld. Die wereld verandert, is onbetrouwbaar en wordt bepaald door de herinnering.

Het contact dat groeit tussen Conor en Susan vindt plaats in het heden. Het is de kern van het stuk, de realiteit van het nu. Het verleden dringt binnen, sluit het in. Het verleden wil absoluut gehoord worden. Het spint voortdurend rond in het bewustzijn van deze twee personages in hun zoektocht naar rust en/of begrip.

*

* *

Vandaag.

Conor bevindt zich op de voorscène. Het is vroeg op de dag en hij staat op een kleine pier in een dorp aan de kust. Hij kijkt naar de zee. Lange pauze.

Het licht wordt aangestoken in een café met een raam van vloer tot plafond, waarin de deur zit. Het staat op zichzelf achteraan de scène met een tafel en twee stoelen er voor.. In de wereld van het stuk kijkt het café uit op de pier. Een vrouw, Susan, staat voor het raam en kijkt naar Conor.

Conor draait zich om en ziet haar staan. Lange pauze.

Susan opent de deur waarbij we een belletje horen. Dan staat ze buiten aan het café.

SUSAN. Ik weet wie jij bent.

CONOR. Dat weet ik.

Pauze.

SUSAN. Je hebt het recht niet...

Je hebt het recht niet hier te staan.

CONOR. Het spijt me.

SUSAN. Excuseer?

CONOR. Ik weet niet wat ik anders moet doen.

SUSAN. Je weet niet wat je anders moet doen?

CONOR. Nee.

SUSAN. Heb je nog niet genoeg gedaan?

Heb je mij nog niet genoeg aangedaan?

Pauze.

CONOR. Ik wou graag...

Ik vroeg me af of...

Ik vroeg me af of ik je soms niet kon spreken.

SUSAN. Djiezes... Alsjeblieft zeg!

CONOR. Want dan kan ik misschien uitleggen...

SUSAN. Uitleggen?

CONOR. Of ten minste proberen... proberen uit te leggen, Susan...

SUSAN. Spreek mijn naam niet uit.

Waag het niet.

Nooit.

Mij te bekladden... of mijn naam uit te spreken.

CONOR. Het spijt me.

SUSAN. Ik wil niet dat je hier...

Dat je hier nog langer blijft staan.

CONOR. Oké.

Maar hij beweegt zich niet.

Ik weet niet bij wie ik anders terecht kan.

SUSAN. Ik ga er kapot aan.

Besef je dat niet?

Ik ga er ook kapot aan.

CONOR. Ik wou niet ... Het was nooit mijn bedoeling iemand kwaad te doen.

Zij snikt.

Ik wou... Ik wil alleen maar praten... Alsjeblieft.

Alleen praten... Omdat ik graag... graag had...

SUSAN. Wil je weten wat ik graag had?

Wil je weten wat ik graag had, Conor Bourke?

CONOR. Nee.

Ik bedoel, jawel.

Ja, natuurlijk. Dat wil ik zeker.

SUSAN. Ik wou dat jij die dag was verdrongen. Ik wou dat *jij* het was. Dat je te pletter was geslagen op de rotsen en dat je stinkend karkas daar lag te rotten. Voer voor de meeuwen.

CONOR. Oké.

Pauze.

Ik snap het.

SUSAN. Nee, je snapt het niet.

Want als je 't snapte... dan zou je hier niet staan.

CONOR. Ik denk er net zo over.

Soms wens ik het mezelf toe.

Pauze.

SUSAN. Ik zou je kunnen kapot maken, weet je dat.

Nu, op dit moment.

Als ik de middelen had.

Pauze.

CONOR. Oké.

SUSAN. Oké?

CONOR. Ja. 't Is oké.

Je hebt de middelen.

Hij toont de zee.

Duw er me gewoon in.

Ze draait zich vol weerzin van hem weg.

SUSAN. God in de hemel.

Ze maakt aanstalten om terug te gaan naar het café.

CONOR. Ik meen het.

Ik denk dat alles me tot hier zit.

SUSAN. Veronderstel je misschien dat mij dat wat kan schelen?

Heb jij het lef...

CONOR. Nee.

Nee.

Ik verwacht niet dat het iemand wat kan schelen.

Ik wou alleen maar... Ik heb iets voor jou.

SUSAN. Je hebt wat?

CONOR. Ik heb iets voor jou.

Ze aarzelt.

SUSAN. Vertel me alsjeblieft hoe het komt dat dit kan gebeuren.

Wie laat dit toe?

Wie heeft je de toelating gegeven hier te komen... hier aan mijn café?

CONOR. 't Is voorbij...

SUSAN. Voorbij!... Voorbij?

Hoe kan dit voor mij ooit voorbij zijn?!

Hij haalt een kettinkje uit zijn zak.

CONOR. Ik heb Annie's hangertje.

Ze is geschokt.

Het is voor jou. Het had eigenlijk altijd voor jou moeten zijn.

Hij steekt de hand met het kettinkje uit.

Ik wil het teruggeven.

Ze beweegt niet. Ze reageert niet.

Ik weet dat het belangrijk is.

Een verjaardagscadeautje.

SUSAN. Hou op.

CONOR. Zij vond het heel leuk.

SUSAN. Hou ermee op!

CONOR. En ik heb het al die tijd bewaard.

SUSAN. Hoe komt?...

CONOR. Het stak in mijn zak. En ik dacht eraan het op de post te doen... na het... later...
toen ik... Maar het leek me hoe dan ook ongepast.

Wil je 't hebben?

SUSAN. Oh mijn god.

Ze valt haast op een stoel.

Hij legt het op de tafel vlak voor haar.

CONOR. Annie zou willen dat jij het kreeg.

SUSAN. *(Scherp.)* Wat weet jij daarvan?

Wat weet jij daarvan, jij smeerlap?

Hoe weet jij wat Annie zou willen?!

Ander licht. We zien de projectie van een reuzenrad. We gaan naar het verleden. We zijn vier jaar eerder op een voor en Annie staat onder het reuzenrad. Conor gaat weg bij Susan (die aan het tafeltje blijft zitten) en wandelt de scène in.

In het verleden passeert hij Annie met twee pakjes friet.

ANNIE. Geef ons een, komaan zeg!

CONOR. Wat?

ANNIE. Geef ons een frietje.

CONOR. Oh, ja natuurlijk.
Ze neemt er eentje.
Pas op, ze zijn heet!

ANNIE. Weet ik.

CONOR. Juist.

ANNIE. Voor wie is 't andere?

CONOR. Hm?

ANNIE. Andere pakje.

CONOR. ... Niemand.

ANNIE. Hey, raar...

CONOR. Oké dan...
Hij wil weggaan.

ANNIE. Ben je 'r maar pas?

CONOR. Hoezo, pas?

ANNIE. In 't stad.

CONOR. Ha ja.

ANNIE. Partieel verlof of zo.

CONOR. Ja.
Ze neemt nog een friet.

ANNIE. En je bent van Dublin?

CONOR. Nee.

ANNIE. Van waar?

CONOR. Nogal een curieuzeneus, zeg!

ANNIE. Ja.
Ze grijnslacht.
Lekkere frietjes.
Ze neemt er nog eentje. Hij glimlacht.

CONOR. Je mag ze hebben.

ANNIE. Nee dank je.

Mijn vriendin zal ze toch allemaal opvreten.

CONOR. Wie is je vriendin?

ANNIE. Die zit ginder boven.

Ze wijst naar het reuzenrad.

Claire.

Ze is dol op 't rad.

CONOR. En jij niet?

ANNIE. Nee.

Boeit niet.

Elk jaar 't zelfde rondje.

CONOR. Juist ja.

Korte pauze.

ANNIE. En waar verblijf je?

CONOR. Waar ik verblijf?

ANNIE. De cottages?

CONOR. Nee.

ANNIE. Je hebt gelijk. Rotzooi, die cottages. Mijn ma zegt dat ze die in het moeras gebouwd hebben toen het nog goed ging. Ze overstromen altijd. En ze stinken.

CONOR. Is dat zo?

ANNIE. Yep.

CONOR. Wel, ik zit niet in de cottages.

ANNIE. Heel goed.

Korte pauze.

CONOR. Ik denk dat je rad vertraagt.

ANNIE. Klopt.

Hij gaat weg.

CONOR. De groetjes aan Claire.

ANNIE. Waarom kom je niet met mij mee. Kan je haar zelf ontmoeten.

CONOR. Omdat ik terug moet.

ANNIE. Bij niemand!

Hij glimlacht.

We kunnen later eens afspreken.

CONOR. Wat?

ANNIE. In de pub.

CONOR. Je maakt een grapje.

ANNIE. Zie ik eruit als een grappenmaker?

CONOR. Omdat ik veel te oud ben.

ANNIE. Zo oud ben je niet.

CONOR. Te oud voor jou!

ANNIE. Ik ben zeventien.

CONOR. Djiezes.

ANNIE. Wat is daar verkeerd aan?

CONOR. Ga je vriendin zoeken.

ANNIE. Doe ik.

Hij gaat weg. Ze roept hem na.

We zijn hier elke avond... Als "niemand" je laat gaan!

Jen komt nu op om zich klaar te maken voor de volgende scène.

CONOR. 'k Zal eraan denken.

ANNIE. ... Annie!

CONOR. Annie.

Hij glimlacht. Zij glimlacht en ziet hem weggaan.

Ander licht. Conor trekt zijn jas uit en stapt de volgende scène in met Jen, zijn ex.

We zijn nu in een verder verleden. Twaalf jaar eerder dan vandaag.

We bevinden ons in een nachtclub en de muziek bonkt. Conor zit in een hoek met Jen. Ze houden mekaar duidelijk op een afstand. Maar door hun conversatie klinkt duidelijk verlangen.

CONOR. Je bent zo verrekte mooi.

JEN. Ik heb me speciaal voor jou opgedirkt.

CONOR. Fuck.

Je maakt me stapelgek... weet je dat?

JEN. Weet ik.

CONOR. Ga je 't hem zeggen?

JEN. Ja.

CONOR. Wanneer?

JEN. Vanavond heb ik je gezegd. Vanavond.

CONOR. Zeg het hem dan!

JEN. Niet hier.
Als we naar huis gaan.

CONOR. Naar huis?
Zo lang kan ik niet wachten.

JEN. Dat kan je wel.

CONOR. Ik wil je nu direct.
Ik wil nu direct, Jen.

JEN. Weet ik.
Ik ook.

CONOR. Ik wil alles.

JEN. Weet ik.

CONOR. Geen geklooi meer. Het huis. De zetel.
Het leven... jouw leven... ik wil alles.

JEN. Is dit een aanzoek?

CONOR. Je weet best wat ik bedoel.

JEN. Da's een aanzoek dat kan tellen!

CONOR. (*Scherp.*) Lach me niet uit.

JEN. Ik lach je niet uit, Connor.
Rustig maar.

CONOR. Kan ik niet. Ik hou van jou. Ik hou zo fucking veel van jou. Nu ben ik thuis. Ik ben terug. Niemand heeft er zich mee te bemoeien. Het is te belangrijk. Dit is echt te belangrijk, of niet Jen? Jij bent nog steeds dezelfde. Ga je me ook vertellen dat je nog steeds hetzelfde voor me voelt?

JEN. Waarom niet.

CONOR. Dan wil ik niet dat je nog langer met hem optrekt.

JEN. Ik zal eerlijk met je zijn, Conor.
Het is al twee jaar geleden...

CONOR. Geen gezoen... Handen thuis... Ik verdroeg het niet langer.

JEN. Jij bent wel degene die weg is gegaan...

CONOR. Dat was een stommititeit.

JEN. Oké, maar laat me dit dan doen zoals ik het wil.

CONOR. Ik heb elke dag aan jou gedacht, Jen. Echt waar. Jij bent de reden waarom ik teruggekeerd ben. Ik kon om 't even welke van die Aussie-meiden krijgen, maar 't is niet 't zelfde... Die ruiken anders.
Ze lacht opnieuw.
Waarom zit je godverdomme te lachen?
Zijn reactie is tamelijk hard, maar ze wuift ze weg.

JEN. Goed dan. Hoe ruik ik precies?

CONOR. Gras... ja, gras... en prachtige seks.
Hij raakt haar snuivend aan met zijn gezicht.

JEN. Stop. Alsjeblieft. Ik wil echt niet dat Ryan ons ziet.

CONOR. De sukkel gaat het zich nog beklagen dat hij je kwijt is.
Ze kijkt rond alsof ze op haar hoede is.

JEN. Kweenie... Hij heeft zijn rugby.

CONOR. Die vent is getikt.

JEN. Misschien ben ik wel getikt.

CONOR. Kom, we gaan hier weg.

JEN. Nee.

CONOR. Ze zullen niets vermoeden.

JEN. Ik vrees dat ze nu al iets vermoeden.

CONOR. Kom mee, Jen.
Ze draait haar gelaat weg, maar neemt zijn hand toch beslist vast. Ze gaan naar buiten.

Susan neemt het hangertje, het licht verandert en we keren terug naar het heden.

CONOR. Ik wil dat je weet dat ik niet altijd was... zo geweest ben.

SUSAN. Waarom?

CONOR. Waarom wat?

SUSAN. Waarom zou ik dat moeten weten?

CONOR. Omdat... Ik wou nooit... Ik was nooit van plan...

SUSAN. Och alsjeblieft zeg...

CONOR. Ik verloor alle controle.

Het liep gewoon compleet uit de hand.

SUSAN. Ja.

Dat zei je op het proces ook.

En alles verliep perfect... Voor jou verliep het inderdaad perfect, nietwaar Conor Bourke, Eikenlaan in Athboy, graafschap Meath.

Jouw Depressie.

Jouw Crisis.

Jouw smeerlapperij.

CONOR. Het was geen smeerlapperij.

SUSAN. *(Boos.)* Je hebt er wel je veroordeling door gewonnen!

Hij reageert niet.

Vier jaar... *Vier jaar.*

Voor *mijn* dochter en *mijn* leven.

CONOR. Misschien was het niet voldoende...

SUSAN. Meer waren wij niet waard voor deze wereld.

Pauze.

CONOR. Ik weet dat ze erg veel van je hield.

SUSAN. *(Sarcastisch.)* Ja, daar weet jij alles van...

CONOR. En ik begrijp je verdriet.

SUSAN. *(Vol ongeloof.)* Ha!

CONOR. Ik zie Jen ook niet meer.

En ik zie Kate evenmin.

SUSAN. Sta ik niet versted van.

CONOR. Nee.

Pauze.

SUSAN. Jij begrijpt niets van mijn verdriet.

Elke dag. *El-ke dag* stel ik mij dezelfde vraag. Ik vraag het aan mijn hoofdkussen. Ik vraag het aan de vloer. Aan de toaster. Aan mijn tandenborstel. Aan de meeuwen. Ik vraag het zelfs aan die kutgod in zijn hemel... Waarom Annie? Waarom mijn Annie?

Maar ik heb nooit durven dromen. Ik heb nooit durven dromen... dat de enige... de enige man die het me het kan vertellen... voor mijn deur zou staan.

CONOR. Ik weet niet waarom...

Ik weet niet waarom Annie...

SUSAN. Spreek het niet uit.

CONOR. Het spijt me.

Ze grauwst haast.

SUSAN. Waarom zij?

Annie komt op. Ze neemt het kettinkje uit de handen van Susan en hangt het rond haar hals. Ze gaat met Susan naar de volgende scène. Conor blijft achteraan bij het raam en kijkt toe. We zitten in het verleden en we zijn bij Susan en Annie thuis. Annie krult Susans haren met een krultang.

ANNIE. Zit stil, ma.

SUSAN. Als je er een kloteboel van maakt, Annie, dan wring ik je nek om.

ANNIE. Doe ik niet.

SUSAN. En ik heb geen tijd om het nog eens te wassen.

ANNIE. Relax!

Drink je wijn en doe alsof je bij de kapper zit.

SUSAN. Ben ik ooit al bij de kapper geweest?

ANNIE. Doe alsof, zei ik.

SUSAN. Oké.

Zeg eens, Annie...

ANNIE. Wa?

SUSAN. Zou het bij de kapper ook naar verbrand ruiken?

ANNIE. Shit!

SUSAN. Om de liefde gods...

ANNIE. Het is hoogstens wat verschroeid.

Kijk eens! Wat een prachtige krul!

Susan kijkt in de spiegel.

SUSAN. Niet slecht.

ANNIE. Doe ik de rest?

SUSAN. Doe verder.

Annie begint aan een nieuwe krul.

ANNIE. Krijg ik een glaasje wijn?

SUSAN. Nee.

ANNIE. Waarom niet?

SUSAN. Je bent geen achttien.

ANNIE. Je weet dat ik zelden drink.

SUSAN. Let op dat je mijn haar niet in brand steekt.

ANNIE. Amper, ma... Het komt prima in orde, hoor!

SUSAN. Goed dan.

Annie haalt een wijnglas en schenkt in. Ze is blij.

ANNIE. Ik doe zelfs je tenen krullen als je wil.

SUSAN. Met de krultang!

Ze lachen allebei.

ANNIE. Ga je je sloffen aantrekken?

SUSAN. Nee.

ANNIE. Welke schoenen ga je dan dragen?

SUSAN. Weet ik veel. Je kan meehelpen met kiezen wanneer ik het kleding pas.

ANNIE. Je ziet er goed uit, ma.

SUSAN. Vind je?

ANNIE. Ja.

Zal er muziek zijn?

SUSAN. Natuurlijk.
't Is een party.
Weet je zeker dat je niet mee wil?

ANNIE. Zeker.
Claire komt...

SUSAN. Claire mag gerust meekomen.
't Is vakantie.

ANNIE. Nee. Da's ons ding niet...

SUSAN. Ik laat je niet graag alleen.

ANNIE. Ik ben geen kind meer, ma. Komaan zeg! Ik ben zelf babysit! Goed. Je hebt dus een paar dansschoenen nodig.

SUSAN. Maar jij hebt graag feestjes in het hotel?!

ANNIE. Er zullen alleen maar oudjes zijn.

SUSAN. Oh... hartelijk dank, zeg!

ANNIE. Je weet best wat ik bedoel.

SUSAN. Dat denk ik wel.
Pauze terwijl ze haar haren verder doet.

ANNIE. Ga je je veertig vieren?

SUSAN. Nee.

ANNIE. Waarom niet?

SUSAN. Wat valt er te vieren?

ANNIE. Je verjaardag, ma.

SUSAN. Ik zou liever hebben dat jij en ik er eens samen op uit trokken.

ANNIE. Is dat echt?

SUSAN. Yep!

ANNIE. Is het dat waar je aan denkt?

SUSAN. Ik veronderstel het. 'k Weet niet. Ik heb eigenlijk nog geen plannen.

ANNIE. Dat zou ik keigraag hebben, ma.

SUSAN. Echt?

ANNIE. Ja.
In een leuk hotelletje.

SUSAN. Waarom niet?

ANNIE. We zijn in geen eeuwen nog weg geweest.

SUSAN. 'k Weet het.

En het spijt me.

ANNIE. Laat dat, ma.

Dit is echt vet! Cho!

We pikken er iets sjiek uit... in Dublin... Of in Galway?

SUSAN. Waarom niet?

Niks op tegen.

ANNIE. Dit is megacool!

SUSAN. Ben jij wel zeker dat je weg wil met dit oudje hier?

ANNIE. Ma!

Ben je gek.

We zullen het geweldig hebben samen.

SUSAN. Mooi. Dat is dan in orde.

We zullen eens kijken op het net.

ANNIE. Ik kan het vanavond doen als jij toch de deur uit bent.

De krultang raakt Susans hoofd.

SUSAN. Let toch op! Mijn hoofd!

ANNIE. Sorry!

Ze zoent de plek die ze aanraakte.

Ik vul je glas even bij.

SUSAN. Flinke meid!

ANNIE. Ik zie je graag, ma.

SUSAN. Ik jou ook, schat.

Jen komt op, neemt het glas wijn van Susan over en gaat op de divan liggen. Ander licht. We zijn in het verleden. Jen is hoogzwanger. We bevinden ons in de leefkamer van Conor en Jen. Connor op.

CONOR. Je zit wijn te drinken?

Ze schrikt als ze hem ziet.

JEN. Een half glaasje maar.

CONOR. Op dit uur?

JEN. In het boek staat dat het me helpt relaxen.

CONOR. Ik denk niet dat het verstandig is, Jen.

Hij neemt het glas.

JEN. Oké!... 't Is ook voor de helft fruitsap.

Ben je nu al thuis?

CONOR. Mama heeft me gebeld. Ze zei dat je hier was. Dat je van 't werk naar huis moest...

JEN. Ik voelde me zo warm worden.

CONOR. Zie je nu dat je in jouw toestand niet meer zou mogen werken.

JEN. Op 't einde van de week stop ik ermee.

CONOR. Mama zegt dat je niet meer terug mag gaan.

JEN. 't Is niet jouw moeder die dit kind krijgt, Conor.

Alsjeblieft zeg!

CONOR. Ze is gewoon bezorgd.

JEN. Het gaat wel.

CONOR. En ik ben ook bezorgd.

JEN. Het ga-aat!

CONOR. Ik heb doughnuts meegebracht.

JEN. Fijn... Dank je.

CONOR. Ben je zeker dat het gaat?

JEN. Ja, ik ben zeker.

Zeg, hoe zit het?

Hij komt bij haar, heft haar benen op en legt ze op zijn schoot. Zij legt zijn hand op haar buik.

CONOR. Ik heb voor de rest van de dag vrij genomen!

JEN. Wie doet dan de winkel?

CONOR. Mama.

JEN. En die is zogezegd gepensioneerd!

CONOR. Zij is ermee begonnen, Jen...

JEN. Alsof ik dat nog nooit eerder heb gehoord!

CONOR. Zij heeft alles opgebouwd // "tot wat het vandaag is".

JEN. // "Tot wat het vandaag is"! Weet ik.

CONOR. Ze doet het gewoon graag.

JEN. Weet ik, Conor, daarom raak je haar nooit kwijt.

CONOR. Om 't even, ze is ervan overtuigd dat je vandaag 'binnen' moet.

JEN. Ze is er elke dag van overtuigd dat ik "binnen" moet.

CONOR. Ger McGoona heeft haar verteld dat je vandaag binnen moest.

JEN. Ger McGoona?
Is dat die vervloekte waarzegster?

CONOR. Met een directe lijn naar jouw baarmoeder zo te horen.

JEN. Ik weet niet of ik dit nog langer verdraag.

CONOR. Rustig maar. Ze is gewoon opgewonden.
Haar eerste kleinkind.

JEN. Ze is de fucking druk op de ketel, dat is ze.
Elk uur hangt ze aan de telefoon.
(*Conors moeder imiterend.*) Denk je niet dat het tijd wordt om "binnen" te gaan?

CONOR. Je bent geweldig, Jen.

JEN. Ik ben niet geweldig.
Ik heb geen startknop.
Ik kan dit hier vanbinnen niet dwingen.

CONOR. Kopje thee?

JEN. Nee!

CONOR. Je hebt alles puik gedaan, Jen.
Je wordt geweldig.

JEN. Denk je?

CONOR. Dikke zoen.

JEN. Je moet eerst de berg beklimmen.

CONOR. Het is heel mooi.
En ik durf wedden dat zij ook zeer mooi is.

Ik kijk er naar uit om haar te zien.

Hij geeft een zoen op haar zwangere buik.

JEN. Hoe weet je dat het een zij is?

CONOR. Ik weet het gewoon.

Van jou kan alleen maar een dochter komen.

JEN. Ik weet niet of dat technisch correct is.

CONOR. Ik wel!

Hij praat met haar buik.

Wij weten het, hé lieverd!

Jij wordt papa's flinke meid.

De buik beweegt.

Heb je dat gezien.

Ze herkent me. Ze herkent mijn stem.

JEN. Dat zal wel!

Korte pauze.

Ik ben blij dat je vandaag thuis bent.

CONOR. Ja, fantastisch, vind ik.

JEN. En je moet niet meer terug?

CONOR. Nee.

JEN. Kom eens hier zo bij mij zitten.

Ze gaat rechtop zitten.

CONOR. Wat?

JEN. Kom hier zo zitten.

CONOR. Ben je wel zeker dat we nu mogen seksen?

JEN. Ja.

In het boek staat dat het mij goed doet.

CONOR. Ha ja?

JEN. Misschien helpt het zelfs om "binnen"...

CONOR. Kweenie, Jen... Misschien moet ik het eerst aan mijn moeke vragen.

Ze lacht en gooit met een kussen wanneer hij naar haar toe kruipt. Ze zoenen.

Susan steekt een sigaret op. Dit brengt Conor terug naar het heden. Ander licht.

Conor en Susan zitten nog steeds aan het tafeltje buiten aan het café.

SUSAN. Hield je van haar?

CONOR. Wat?

SUSAN. Hield je van Annie?

CONOR. Ik hield van... Ik hou van Jen...

Ze steekt haar sigaret aan.

SUSAN. Waren jullie dan minnaars?

Heb je van Annie je minnares gemaakt?

Ik wil het weten omdat het de enige manier is waarom het voor mij enige zin heeft. Het is voor mij de enige manier waarom het voor mij zin heeft dat ze daar was...

CONOR. ... Nee...

SUSAN. Ik wil de waarheid horen.

Geen gelul meer van jouw kant.

CONOR. We waren geen minnaars.

Ze bestudeert hem.

Daar was ik duidelijk over.

De lijkschouwer...

Pauze.

Het is altijd duidelijk geweest.

SUSAN. Ik geloof je niet.

CONOR. Niet in de zin, Susan... Niet in de zin die jij bedoelt...

SUSAN. In welke zin dan wel?

CONOR. We waren gewoon geen... minnaars.

Ze blijft lange tijd stil.

SUSAN. Goed. Wil je iets tragisch horen? Wil je nu iets tragisch horen, Conor Bourke?... Ik denk dat ik teleurgesteld ben. Dat denk ik. Ik ben teleurgesteld omdat een deel van me graag zou willen dat ze... Omdat een deel van me graag zou willen geloven dat Annie wist wat liefde was... Op 't einde.

Omdat ze zo jong was. Helemaal klaar... Helemaal klaar om haar leven op te nemen, haar plaats in deze wereld. Ze was mooi. Zo mooi. Zelfs al was jij het. Zelfs als het een verachtelijke smeerlap was zoals jij. *Als* ze je zou gewild hebben... Dan had ik graag dat ze wist wat "liefde" is.

Ze trekt hard aan haar sigaret.

CONOR. Ze was nog een kind.

In mijn ogen was ze nog een kind.

SUSAN. *Mijn* kind.

CONOR. Ja. Jouw kind.

Annie op. Ander licht. We zijn in het verleden. Conor gaat op een bank zitten. We zijn in een speeltuin. Annie ziet hem en huppelt naar de achterzijde van de bank.

ANNIE. Hallo!

CONOR. Oh hallo?

ANNIE. Hoe is 't in de vakantie?

CONOR. De vakantie?

Oh, heel goed... Ja, echt. Heel goed.

ANNIE. Ik heb je niet meer gezien.

CONOR. Ik was er nochtans.

ANNIE. Serieus?

CONOR. Serieus.

ANNIE. Oké.

Wat zit je hier te doen?

CONOR. Hier?

ANNIE. In een speeltuin.

CONOR. Ik let op mijn dochter.

ANNIE. Oh!

CONOR. Als dat mag?

ANNIE. Tuurlijk mag dat!

CONOR. Mooi.

ANNIE. Ik wist wel dat jij niet in je eentje was.

CONOR. Waarom niet?

ANNIE. Ik wist het gewoon.

Pauze.

Welke is die van u?

CONOR. Ze zit op het piratenschip...

ANNIE. Die met die roze schoentjes?

CONOR. Ja.

ANNIE. Ze is lief.

CONOR. Da' waar.

ANNIE. Hoe oud?

CONOR. Zes.

Hij wuift naar het meisje in de speeltuin.

En ze is dol op die boot!

Pauze.

ANNIE. Je draagt geen trouwring?

CONOR. Nee.

ANNIE. Je bent dus niet getrouwd?

Hij bekijkt haar wat geërgerd.

CONOR. Ik ben het niet meer.

Ze lacht.

En wat doe jij hier?

ANNIE. Ik wacht op Claire.

CONOR. Opnieuw!

ANNIE. 't Is hier dat we rondhangen.

CONOR. Ach zo.

ANNIE. Ja.

Ik ben alleen een beetje te vroeg.

Ze neemt een sigaret en steekt ze aan.

Wil je paffen?

CONOR. Nee.

Je moet niet roken.

ANNIE. Weet ik.

CONOR. Waarom doe je 't dan?

ANNIE. Omdat het cool is.

CONOR. Da's onnozel.

ANNIE. Weet ik ook.

Ze blaast rook uit.

Hoe is jouw naam?

CONOR. ... Conor.

ANNIE. Leuke naam.

CONOR. Jij bent een speciaal geval.

Weet je, Annie?

ANNIE. Ha, je weet het nog!

CONOR. Natuurlijk weet ik het nog.

ANNIE. Ik heb dus toch indruk gemaakt.

CONOR. En of!

Korte pauze.

ANNIE. Dan zijn jullie tweetjes alleen op vakantie?

CONOR. Zo is het.

ANNIE. Mijn mama is in haar eentje.

Maar dat heeft me nooit gestoord.

CONOR. Mooi.

ANNIE. Als je wil kan ik babysitten.

Als je een pintje wil gaan drinken.

CONOR. Bedankt.

ANNIE. Ik vraag maar tien euro per uur.

Da's 't minimumloon.

CONOR. Nee, 't is goed zo.

Korte pauze.

ANNIE. Ik had vroeger graag een zusje gehad.

CONOR. Kate ook.

ANNIE. Hoor hem nu!

Wij zouden mekaar gezelschap kunnen houden.

Conor staat op om weg te gaan.

CONOR. Ik moet gaan. Ze heeft er precies genoeg van.

ANNIE. Ik ben hier altijd... Of op de foor, als je van gedachte mocht veranderen.

CONOR. Oké. Bedankt.

Deze scène wordt nu onderbroken door Jen en een andere herinnering.

JEN. Ben je van gedachte veranderd?

ANNIE. Tot.

Hij glimlacht.

CONOR. Tot.

Conor stapt over naar de volgende scène. Naar Jen.

Ander licht. We zitten in het verleden, in het huis van Conor en Jen. Jen zit met haar laptop in de divan. Conor heeft hun dochter net ondergestopt.

JEN. Ben je van gedachte veranderd en heb je haar voorgelezen?

CONOR. Yep.

JEN. Ik wist het. Je hebt geen karakter.

Doe het licht uit en sluit de deur.

CONOR. Ze vindt het leuk als ik haar voorlees.

JEN. Hoe dikwijls al?

CONOR. Wat?

JEN. Hoeveel keer heb je dat verhaaltje al voorgelezen?

Hij lacht.

CONOR. Vier keer!

JEN. Man man man. Je verwent haar, Conor.

CONOR. Ze is ook "verwenbaar".

JEN. Ze moet leren alleen in te slapen.

CONOR. Hoor ons oma eens bezig!

JEN. *(Prettig.)* Onnozelaar.

Hij laat zich naast haar vallen.

CONOR. Je lijkt zelfs op haar, met je slippers en je brilletje.

JEN. Dit is mijn studielook.

Hij kust haar nek.

CONOR. Je bent onweerstaanbaar.

JEN. Ga weg. Ik probeer deze plannen te lezen.

CONOR. Welke plannen?

JEN. Van de nieuwe appartementen.

Ik heb je toch gezegd dat Ryan me gevraagd heeft de verkoop ervan in handen te nemen.

CONOR. Ryan?

Hij wacht even.

Dat meen je niet?

JEN. Dat meen ik wel.

CONOR. Maar we hebben het er niet echt over gehad.

JEN. Dat hebben we wel. Ik heb je ook gezegd dat het maar een paar uurtjes per week zou zijn. Meestal 's avonds en in 't weekend.

CONOR. En "ik heb je toch gezegd" dat je niet opnieuw moet gaan werken. De winkel floreert.

JEN. Dit heeft niets met de winkel te maken.

Ik doe dit voor mezelf.

CONOR. In 't weekend?

JEN. Bij gelegenheid.

CONOR. Maar ons weekend is heilig.

's Zondags bij ons ma.

JEN. Nee. Jij bent dol op 's zondags bij ons ma.

CONOR. We gaan je missen...

JEN. Niet waar.

't Is hier net om het hoekje.

Ze geeft hem een zoen en wipt recht.

Ik heb een paar malse steaks op de kop kunnen tikken.

Ze verdwijnt.

CONOR. Ik maak ze klaar.

Hij blijft zitten.

JEN. *(Achter.)* Natuurlijk. Ik zorg voor een slaatje.

Hij zit ergens mee. Lange pauze.

De herinnering hierboven wordt nu onderbroken door Susan in het heden.

SUSAN. Ik dacht dat ik haar kende.

Het licht verandert en Conor zet in het heden de conversatie met Susan verder.

Ik dacht dat ik elk haartje op haar hoofd kende... Elke gedachte... Al haar smoesjes.

CONOR. Ze hield van jou.

Ze bekijkt hem met zoveel minachting dat hij er het zwijgen toe doet.

SUSAN. Het was alsof we met mekaar verbonden waren.

Van bij het begin.

En dat waren we. Natuurlijk waren we dat.

Want zij kwam uit mij voort.

Ik herinner me nog toen ze nog een baby was dat ik wakker werd omdat ze snakte naar melk... Ik voelde haar honger zó in mijn borst... Mijn ogen gingen altijd net voor de hare open... Het is dierlijk, het is primair... die binding. En naargelang ze ouder werd, kon ze als het ware mijn gedachten lezen... ze pikte ze zó uit mijn hoofd. Zoals de dag dat ze zei: "Ik zou liever niet naar school gaan, mam... Waarom blijf ik niet bij jou, hier in het café"...

Ze glimlacht.

Ze wist dat ik precies hetzelfde dacht. Ze hoorde hoe ik het dacht, ze hoorde het, ook al had ik geen woord gezegd.

Omdat ze... alles was wat ik in deze wereld had.

Dit had ik nooit verwacht...

Ik had nooit verwacht... alleen te vallen.

CONOR. Nee.

Pauze.

SUSAN. Maar van jou heb ik nooit iets geweten!

Dat kan toch tellen! Nooit iets te weten gekomen... Nooit iets gehoord...

Zelfs niet van Claire...

Toen ik met Claire overliep wat gebeurd... Achteraf. Daarna. Toen ik haar vroeg en vroeg... over jou... Over die week... toen zei ze... ze garandeerde mij...

Ze wist niets... Niemand van ons wist... Niemand wist iets over jou.

CONOR. Nee.

SUSAN. Hoe heb ik dit kunnen laten gebeuren?

Annie komt op en gaat aan de keukentafel zitten. Ander licht. Susan komt bij haar. Conor blijft en kijkt toe.

SUSAN. Om hoe laat ben je thuisgekomen?

ANNIE. Wat?

SUSAN. Je hebt me gehoord, Annie.

ANNIE. Ik ben de hele nacht binnen gebleven.

SUSAN. Om twee uur ben ik in je kamer gaan kijken en er was geen spoor van jou.

ANNIE. Ik ben naar beneden gekomen om een glas melk te drinken.

SUSAN. Wil je om de liefde gods ophouden met liegen tegen mij.

Waar was je?

ANNIE. Maar nergens.

SUSAN. Wat is dat daar in je hals?

ANNIE. Niks.

SUSAN. Een zuigplek.

ANNIE. Niet waar.

SUSAN. Dat is een dikke, vette zuigplek... Je was met een of andere gast!

ANNIE. Niet waar!

SUSAN. Dewelke?

ANNIE. Zeg, ma.

SUSAN. Was het die Jason?

ANNIE. Nee.

SUSAN. Ik verdraag die gast niet.

ANNIE. Dat weet ik.

Laat me nu met rust alsjeblieft.

SUSAN. Ik heb je verwittigd, Annie.

Ik heb je verwittigd als je de hele nacht weg blijft.

Ze gaan je eens te pakken hebben.

ANNIE. Te pakken waarmee?

Te pakken met zoenen?

Te pakken met zwanger zijn?

Ik ben "jou" niet, ma. Ik ga me niet laten pakken zoals jij. Ik ga van mijn leven geen puinhoop maken, zoals jij. Hij heeft het uitgemaakt. Als je daar gelukkig mee bent. Hij heeft het uitgemaakt omdat hij op Claire valt. Ik werd dus gedumpte. Niet zwanger gemaakt.

Pauze, waarin Susan haar woede probeert te beheersen.

SUSAN. Je hebt me gezegd dat je hem niet meer zou zien.

ANNIE. Ik vind hem leuk.

SUSAN. Hij is tuig.

ANNIE. Dat denk jij alleen omdat hij zo'n haren heeft.

SUSAN. Ik denk dat omdat hij echt tuig is.

Hij is niet goed genoeg voor jou, Annie.

ANNIE. Hij haat me.

Hij heeft me uitgelachen.

Maak je dus geen zorgen.

SUSAN. Waarom heeft hij je uitgelachen?

ANNIE. Omdat ik zei dat ik van hem hield.

SUSAN. Stuk bandiet.

Pauze.

ANNIE. En ik heb die zuigplek al een week, maar omdat jij hier nooit bent, heb je 't niet gezien.

Susan zucht.

SUSAN. Ik moet werken, Annie. Je weet dat ik moet werken.

ANNIE. Je werkt 's avonds toch niet!

SUSAN. Het enige wat ik heb is mijn yoga.
Komaan zeg, ik heb recht op twee avonden per week.
Ik wil er niet uitzien als een kwab.

ANNIE. Maar jij ziet er niet uit als een kwab.

SUSAN. *(Neemt haar vetgordel vast.)* Ik zie er wel uit als een kwab!
Annie moet hartelijk lachen.
En lach me zo niet uit!

ANNIE. Ik kan er niks aan doen.
(Ze aapt Susan na en neemt haar buik vast.) Ik zie er wel uit als een kwab!
Korte pauze.

SUSAN. Zwanger worden heeft mijn leven niet verziekt.
Ik heb dat nooit of nooit beweerd.

ANNIE. Maar je bent altijd alleen.

SUSAN. Niet altijd.

ANNIE. Ik wil niet alleen blijven.

SUSAN. God, Annie... Jij zult niet alleen blijven. Jij bent mooi.
Pauze.

ANNIE. Wanneer ga ik mijn vader eens ontmoeten?

SUSAN. Je vader?

ANNIE. Ja, mijn vader! Ik heb hem proberen zoeken op Facebook.
Er waren een paar Kevin Deans in Melbourne.

SUSAN. Maar hij was er niet bij?

ANNIE. Nee.
Tenzij hij zestien is.

SUSAN. En er alleen maar jonger op werd.

ANNIE. Waarom is hij nooit teruggekeerd?

SUSAN. Dat heb ik je al verteld, Annie.

ANNIE. Dat heb je niet.

SUSAN. Hij is naar hier gekomen zonder visum... En geen van ons tweeën wist van jouw bestaan af toen hij vertrok.

ANNIE. Waarom heb je mekaar niet geschreven... of gebeld? De telefoon bestond toen al!

SUSAN. Natuurlijk bestond de telefoon al, maar we kenden mekaar niet echt goed en ik dacht dat wij ons wel uit de slag zouden trekken... Jij en ik... alleen met ons beidjes.

ANNIE. Maar weet hij het dan nu?

SUSAN. Natuurlijk weet hij het. Dat snap je toch.
Maar het was te laat... toen we... toen we opnieuw contact hadden.

ANNIE. Je had met hem moeten meegaan.

SUSAN. Misschien.

ANNIE. Je zei dat hij het gevraagd had!

SUSAN. Dat was uit beleefdheid, Annie...
Hij was... Hij is fatsoenlijk.
Het was toen al lang geleden en oma was erg ziek.

ANNIE. Maar oma is dood, ma. En opa ook.
Misschien kunnen we 't proberen.

SUSAN. Wat proberen?

ANNIE. Melbourne!

SUSAN. Melbourne?

ANNIE. Ik ben er zeker van dat we hem vinden.
En Australië is de top, ma. Pure klasse om te wonen... Altijd zonnig en surfen en ik heb een programma gezien over kanoën, het was ergens in de wildernis of zoiets... langs die rivier... en ik dacht zo... misschien heeft hij daar ergens een ranch.

SUSAN. Om de liefde gods, Annie! Hij is nu waarschijnlijk getrouwd, heeft twee kinderen en een hypotheek... Die wil van ons niet eens weten.

ANNIE. Wat weet jij daarvan?

SUSAN. Ik weet het gewoon.

ANNIE. Djiezes...

SUSAN. Wat?

ANNIE. Jij bent zo saai, ma.
Zo fucking saai.

SUSAN. Hou op... Hou op voor er problemen van komen.

ANNIE. Ik haat het hier. Ik haat die stomme stad en iedereen die er woont. Je had achter hem aan moeten gaan, ma. Dan hadden we nu een ander leven gehad.

SUSAN. Ons leven is nog zo kwaad niet.

ANNIE. Ons leven is een complete ramp.
Pauze.

SUSAN. Je bent over je toeren.

ANNIE. Dat is niet waar!

SUSAN. En je bent moe.

ANNIE. Dat is niet waar.

SUSAN. Dat komt ervan als je een halve nacht op de boemel gaat.

ANNIE. Ik was bij Claire. Ik was aan 't uithuilen bij Claire.

SUSAN. Dan kan dan beter waar zijn, Annie, want ik ga haar moeder bellen.

ANNIE. Het is waar.

SUSAN. Je hebt gezegd dat ze met die Jason optrok!

ANNIE. Dat was niet zo.
Ze heeft ook een hekel aan hem.

SUSAN. Oh!
Goed dan... Claire.

ANNIE. Ja... goed dan... Claire...

SUSAN. Doe dat niet meer. Oké?
Kom naar huis om uit te huilen.
Ik ben de hele nacht op gebleven en nu moet ik gaan open doen.

Jen op met haar laptop. Ander licht. We zijn in het verleden. We zijn bij Jen en Conor thuis. Jen werkt met haar laptop... Conor komt op met de autosleutels in de hand.

CONOR. Jen!

JEN. Ik ben hier!

CONOR. Hey.
Hij geeft haar een zoen.

JEN. Dag.

CONOR. Waar is Kate?

JEN. Ik ga direct naar beneden om haar te halen.

CONOR. Wat?

JEN. Tien minuutjes. Dit moet eerst klaar zijn.

CONOR. Je bent haar dus niet gaan halen toen je van je werk kwam?

JEN. Dit moet eerst klaar zijn.

CONOR. Om de liefde gods, Jen.
Je weet dat ik niet graag heb dat ze laat in de opvang blijft.

JEN. De verkoop van De Brouwerij begint morgen.
Ryan rekent op mij om deze contracten klaar te krijgen.

CONOR. Fuck Ryan.

JEN. Daar help je me echt mee. Bedankt, Conor.

CONOR. Ik kan er niet tegen dat je hier zit te werken.

JEN. Jij kan er niet tegen dat ik om 't even waar zit te werken.

CONOR. Niet weer, zeg.

JEN. Jij bent begonnen.

CONOR. Je had me tenminste kunnen bellen.

JEN. Ik had geen tijd.
Ze is oké.
Ze is in de opvang.
Alsjeblieft, ik wil geen ruzie.
Ik moet alleen deze contracten nog afwerken.

CONOR. Het is altijd hetzelfde met jou...

JEN. Dat is niet...
Korte pauze.
Luister, waarom ga je haar zelf niet halen?
Je weet dat ze 't leuk vindt als jij haar gaat halen.

CONOR. Godverdomme!

Ik snap niet waarom mama niet op haar kan passen.

JEN. Oeggh! Ik wist dat dat eraan kwam.

CONOR. Omdat deze opvang zo stom is!

JEN. Wat ze nodig heeft is sociaal contact, Connor.

CONOR. Wat ze nodig heeft is een broertje of een zusje!

JEN. Hou op! Wil je er alsjeblieft mee ophouden?

Daar hebben we 't al over gehad, ja?

Je weet dat je moeder haar rot verwent.

CONOR. Ik weet dat ze een betere moeder is dan jij, Jen.

Zij zou mijn dochter nooit als laatste in de opvang laten...

Jen is in shock.

JEN. Ik had gewoon tien minuutjes nodig.

CONOR. Neem dan je tien minuutjes. Ik ga wel.

Hij stormt de scène af en we horen een deur hard dichtslaan.

Het licht verandert en Conor is opnieuw in het heden.

CONOR. Ik heb haar gevraagd er niets over te zeggen.

Ik zei haar...

Ik had haar nodig om...

SUSAN. Waarom had jij haar nodig?

Waarom had jij haar bij god nodig?

Jij had je eigen leven!

Je gezin!

Jen klappt de laptop dicht. Ze trekt haar topje over haar schouders, zodat deze nu ontbloot zijn. Het is laat. We zijn in het verleden. Conor en Jen zijn uit geweest. Conor op uit vorige scène...

JEN. Tienduizend pond, Conor Burke!

Conor neemt haar bij de heupen en wandelt met/babbelt haar naar de divan.

CONOR. Ja-a.

Wat een slim meisje ben jij toch.

JEN. Wat doen we ermee?

CONOR. Wat je maar wil...

Hij duwt haar op de divan en gaat schrijlings op haar zitten.

JEN. Hij zegt dat ik nog een bonus krijg op De Brouwerij ook.

Zodra alle appartementen verkocht zijn...

Hij heeft haar topje omlaag getrokken en begint haar borsten te kussen.

CONOR. Slim... slim... meisje.

JEN. We gaan op reis...

Hij kust nu haar buik en duwt haar rok omhoog.

CONOR. Oké...

JEN. We gaan naar de States of zo!

Hij kijkt haar aan.

CONOR. Hou jij dan nooit op met babbelen?

Ze houdt zijn hoofd tussen haar handen.

JEN. De Grand Canyon!

Hij wil verder zoenen, maar zij trekt zich terug.

Of Mexico!

Ik heb altijd al naar Mexico willen gaan.

CONOR. We kunnen evengoed naar Spanje.

JEN. Spanje?

CONOR. Yep!

JEN. Naar die stomme villa van je ouders?

CONOR. Yep!

JEN. Reikt jouw ambitie niet verder dan dat, Conor?

Reikt je verbeelding niet verder dan dat!

CONOR. Waar heb je 't over?

JEN. Ik wil een reis maken.

Een spannende reis die mijn leven verandert.

Met mijn eigen tienduizend pond.

En het enige dat jij voorstelt is Spanje!

CONOR. Wat is er mis met Spanje?

JEN. Daar gaan we elk jaar naartoe!

Met heel je stomme familie!

CONOR. Dan gaan we dit keer alleen?

En blijven we wat langer!

JEN. Djiezes.

Ze wringt zich onder hem uit.

CONOR. Wat scheelt er nu weer?

Ze staat recht en vindt haar topje.

JEN. Wat dan?

CONOR. We gingen juist... We stonden op het punt... Wacht even, Jen... We stonden op het punt eens flink te neuken!

JEN. Daar gaat het niet om.

CONOR. Waar gaat het dan wel om, verdomme? Ik wil neuken... Ik wil seks, Jen... Wat scheelt er met jou?

JEN. Met mij scheelt niks.

CONOR. Kom terug...

JEN. Nee.

CONOR. Wat heb ik nu weer misdaan?

JEN. Ik ben... niet in de stemming...

CONOR. Je bent nooit in de stemming.

JEN. Ik ben het beu.

CONOR. En daarnet stond je nog in vuur en vlam.

JEN. Ik ben *jou* beu!

Pauze.

CONOR. Excuseer?

JEN. Niks.

Hij staat op van de divan.

CONOR. Wat heb je daar gezegd?

JEN. Ik bedoelde het niet zo.

Ik bedoel het niet zo. Sorry.

CONOR. Ik *hou van jou*.

En ik *wil* jou... De hele tijd. Maar ik denk niet dat ik dit oké vind... Ik weet niet of ik deze toon oké vind...

JEN. Welke toon?

Korte pauze.

CONOR. Wanneer beginnen we aan een tweede baby?

Ze antwoordt niet.

Je was het ermee eens, Jen

We waren het eens over een tweede baby!

JEN. Een tweede kind lost niets op, Conor.

Ze wil weg. Hij neemt haar arm tamelijk brutaal vast. Ze blijft staan, in choc.

Laat me los.

CONOR. Nee.

JEN. Laat me los, zeg ik.

Hij reageert niet.

Dit kan niet.

Je kan me zo niet vastpakken.

Lange pauze.

Dan laat hij haar arm los.

Annie op. Ander licht. Het is ochtend. We zijn in het verleden en opnieuw in de speeltuin.

Conor laat Jen gaan, die af gaat. Hij nadert Annie.

CONOR. Hallo!

ANNIE. Yo...

CONOR. Fijn je te zien.

Ze haalt de schouders op.

Moet jij niet naar school?

ANNIE. Alleen maar tijdverlies...

CONOR. Is dat zo?

ANNIE. Yep.

CONOR. Heb je geen examens?

ANNIE. Volgend jaar... als ik blijf!

CONOR. Ben je van plan ergens naartoe te gaan?

ANNIE. Zo gauw ik kan... Ik ga naar Melbourne.

CONOR. Serieus?

Ik heb nog in Sidney gewoond.

ANNIE. De max!

CONOR. (*Glimlacht.*) Misschien.

ANNIE. Waarom ben je de fuck teruggekeerd?

CONOR. 'k Weet niet...

Een hoop redenen.

ANNIE. Ik wed dat je 'r spijt van hebt!

CONOR. Soms.

ANNIE. Wel, als ik ga... dan kom ik nooit meer terug.

CONOR. Zullen ze je niet betrappen? ... Spijbelen...

Je bent amper uit het zicht van de stad.

ANNIE. Kan me niet schelen. Ik ben toch niks waard op school.

Niks waard voor alles.

CONOR. Dat kan ik niet geloven.

Ik zou eerder zeggen dat het vandaag je dag niet is.

Pauze.

ANNIE. Hoe komt het dat jij hier nog steeds bent?

CONOR. Hoezo?

ANNIE. Het verlof is voorbij en alle Dubliners zijn weg.

CONOR. Dat wel.

ANNIE. Moet Kate niet terug naar school?

CONOR. Natuurlijk wel.

Natuurlijk gaat ze.

Wij blijven alleen maar een paar dagen extra.

ANNIE. Waarom?

CONOR. Euh... dat is een lang verhaal.

Ze zit nu thuis.

ANNIE. In haar eentje?

CONOR. Ja. Voor een poosje maar.

Ik moest iets gaan kopen.

ANNIE. Waarom kan ik dan niet op haar passen?

CONOR. Wat?

ANNIE. Je hebt toch iemand nodig om op haar te passen?

CONOR. (*Aarzelend.*) Ik ben maar tien minuutjes weg.

ANNIE. Stel dat ze valt.

Stel dat ze bang wordt. Stel dat ze...

CONOR. Oké... Goed...

Misschien wel.

ANNIE. Welke chalet is het?

CONOR. Het is... euh... waarom breng ik er je niet meteen naartoe?

SUSAN. Heeft een of andere psy gezegd dat je met mij moest praten?

Ander licht. Connor komt terug naar het heden. Hij antwoordt niet.

Eentje van de gevangenis?

CONOR. Nee.

Niet echt.

Ze moedigde me aan om te schrijven... Om eens naar jou te schrijven.

SUSAN. Dat meen je niet...?

CONOR. Jawel.

SUSAN. Die snappen echt niets.

Pauze.

CONOR. Zie jij er een?

SUSAN. (*Korte pauze.*) ... Mijn broer. Ik heb een broer. In Dublin.

Hij wist niet wat hij kon doen... Wat hij voor mij kon doen.

Daarom betaalde hij voor zes sessies.

Ik veronderstel dat hij dacht dat het me zou beletten zelfmoord te plegen.

CONOR. En heeft het geholpen?

SUSAN. *(Bekijkt hem.)* Tot nu toe toch.

Pauze.

Is het daarom dat je hier bent? Om je van kant te maken?

CONOR. Weet ik niet.

SUSAN. Jij weet niet veel, me dunkt?

CONOR. Sorry.

SUSAN. Wanneer hebben ze je laten gaan?

CONOR. Vorige zaterdag.

Vier dagen geleden.

SUSAN. Weet je familie het?

CONOR. Ik veronderstel.

De advocaat is een vriend van de familie.

SUSAN. Kan moeilijk anders...

CONOR. 't Zijn goeie mensen.

Ze verdienen dit helemaal niet.

SUSAN. Ze vormden nogal een klik in de rechtszaal... Je moeder... je broers...!

CONOR. Goeie mensen.

Lange pauze.

SUSAN. Het is toxisch.

'n Tragedie.

Ook als je aan de goeie kant staat.

Ook als je slachtoffer bent... Het blijft plakken.

De mensen gaan niet meer met mekaar om zoals vroeger. De mensen zijn bang dat ze er iets aan overhouden, zoals koorts.

Ik ben zeker dat jouw familie het zo aanvoelt...

Zoals ik het aanvoel.

Hij blijft stil.

En je vrouw?

Pauze.

Weet zij dat je vrij bent?

Pauze.

CONOR. Ik heb geprobeerd haar te zien.

SUSAN. Echt?

CONOR. Ik probeerde... Ik heb gevraagd om... De dag van mijn vrijlating.
Ik hou van mijn dochter.

SUSAN. Wat een vervloekte manier om dat te tonen, zeg.

CONOR. Djiezes...

SUSAN. "Djiezes" ja. Kan niet beter .

"Djiezes". Kan niet beter, Conor Bourke.

Ik bedoel, wat wil je daar bij god mee zeggen dat je van haar houdt?

En wat denk je dat je hier bij god verloren hebt?

Aan mijn café?... Aan mijn pier?... Met je miserie en je prietpraat?

Heb ik hier om gevraagd?

Heb ik misschien om wat dan ook gevraagd?

Annie misschien?

Heb je ook maar een seconde... Heb jij ook maar een seconde aan ons gedacht?

Aan mij?

CONOR. Dat heb ik... Doe ik nog steeds.

SUSAN. Want echt waar... Eerlijk gezegd kan het me geen barst schelen wat jij jezelf aandoet. Wat mij betreft kan het niet erg genoeg zijn.

En jouw familie of je "liefde" kan me eerlijk gezegd evenmin een barst schelen.

Ik wil antwoorden. Meer niet.

Ik wil weten waarom mijn dochter in die auto zat.

En ik wil weten wat zij in 's hemelsnaam bij jou deed.

Pauze.

CONOR. Ik... Ik... (Hij zucht.)

Jen op. Ander licht. Jen gaat zitten. We zijn in het verleden en we bevinden ons in de keuken van Conor en Jen. Conor gaat bij Susan weg en komt de ruimte in. Hij is vreselijk opgewonden.

JEN. Alsjeblieft, Conor, blijf nu toch... We moeten proberen kalm te blijven.

CONOR. Ik weet niet... ik weet echt niet wat je bedoelt.

JEN. Het gaat niet meer.

CONOR. Wat gaat er niet meer?

JEN. Dit.

Wij.

Op hoeveel manieren moet ik het uitleggen?

Voor mij gaat het niet meer.

Ik wil weg.

Ik wil wat anders proberen.

CONOR. Weg?

JEN. Ik wil van je scheiden, Conor.

Ik wil niet getrouwd zijn met...

Ik wil niet getrouwd zijn.

CONOR. Je wil dat wij uit mekaar gaan?

JEN. Ja. Zjiezies.

CONOR. Waarom?

JEN. Omdat ik niet gelukkig meer ben.

Jij bent ook niet gelukkig.

CONOR. Wel waar.

Ik ben gelukkig.

JEN. Dat kan niet, Conor.

We doen niets anders dan ruzie maken.

CONOR. Dat is niet waar!

JEN. Het gaat al zo lang slecht dat we vergeten zijn...

Vergeten zijn wat een echte relatie inhoudt.

CONOR. Wacht 'ns even, Jen.

Ik hou van jou.

Dat ben ik niet vergeten.

En ik hou van Kate.

Wat gebeurt er met Kate?

JEN. We moeten haar er voorlopig buiten houden.

CONOR. Haar er buiten houden?

Kate er buiten houden?

JEN. Het zal beter zijn voor haar.

CONOR. Hoe beter zijn voor haar?

JEN. Ze zeggen dat kinderen beter af zijn...

CONOR. Wie zegt dat?

JEN. Iedereen. Experten. De boeken.

CONOR. Welke experts?

JEN. Kinderen zijn beter af als de spanning wegvalt.

CONOR. Spanning wegvalt?

JEN. Je zal altijd haar papa blijven.

Hij staat op.

CONOR. Ogenblikje.

JEN. Blijf alsjeblieft kalm.

CONOR. Je wil niet langer getrouwd zijn?

Je gaat dus weg?

En je veronderstelt dat je Kate meeneemt?

Potdorie geen sprake van!

JEN. Het hoeft niet zo te zijn, Conor.

CONOR. En ik mag "altijd haar papa blijven"?!?

JEN. Ik dacht... ik dacht dat we dit konden oplossen.

CONOR. Ik ben meer papa geweest dat jij moeder was, en dat weet je, jij bitch...

JEN. Hier wil ik niet langer naar luisteren.

Ze wil de kamer verlaten, maar hij grijpt haar vast.

CONOR. Wie gaat met haar paardrijden?

Wie gaat met haar naar de dansles?

Wie is hier godverdomme de meeste avonden als jij met je verkoop bezig bent?

JEN. Daar ga je weer!
Met jou valt niet te discussiëren.

CONOR. Dit is geen discussie, Jen.
Dit is verdomme kidnapping!
Ze ademt diep in en gaat zitten.

JEN. We zijn niet het eerste koppel dat dit doormaakt.

CONOR. Dat wat doormaakt?

JEN. Ik ben naar het Ferriter advocatenbureau geweest.

CONOR. Goddomme! Wat voor een stuk ongeluk ben jij eigenlijk?
Hoe lang heb je dit al gepland?

JEN. En ze stellen voor...

CONOR. Hoe lang al, Jen?
Is het Ryan?
Zit Ryan hier achter?
Ben je weer met die smeerlap aan 't vogelen?
Ze bekijkt hem.

JEN. Nee, Conor.
Ik probeer mijn leven op te bouwen. Meer niet.
Mijn toekomst.
Weg van jouw vervloekte dynastie hier in Athboy.

CONOR. Wat wil je daarmee zeggen?

JEN. Wij gaan nooit ergens naartoe!
Wij zien nooit iemand buiten jouw familie.

CONOR. Wablieft?

JEN. Elk weekend, Conor... is het bij O'Loughlin te doen, meer niet. Daar gewoon zitten en met je pa en je broers domweg tv kijken.

CONOR. Jij vindt het best leuk bij O'Loughlin.

JEN. Grondige hekel!
Het leven heeft meer te bieden dan die domme pub en jouw domme winkel en deze domme stad.
Ik heb geprobeerd... Ik wou... Ik wou zo graag dat dit werkte.

Ik dacht dat ik van je hield.

En ik denk ook dat we ooit gelukkig waren. In 't begin.

Maar ik verdraag het niet.

Ik verdraag het niet langer, Conor.

Ik kan hier niet blijven.

CONOR. Zjiezees...

JEN. Dit is toch niet echt een verrassing voor jou.

Je bent niet dom. Dit is toch geen verrassing.

CONOR. Maar de dingen veranderen eens je kinderen hebt...

JEN. Dat is een feit.

Maar daar houdt het niet mee op.

En voor ons is alles opgehouden.

CONOR. Maar ik heb je laten gaan werken.

JEN. Hoor je dat?

Heb je gehoord wat je daar zei?

Heb jij mij *laten* gaan werken?

CONOR. En daar is het allemaal mee begonnen? Of niet?

JEN. Jij hebt het altijd... altijd moeilijk gemaakt voor mij.

Alles altijd moeilijk gemaakt...

CONOR. Nooit was iets goed genoeg voor jou na...

JEN. Ik wil *eruit*.

Sorry, maar ik wil wat anders gaan doen.

CONOR. Jij wil wat anders gaan doen?

Wat ga je met Kate doen?

JEN. Met Kate komt alles goed...

Als we dit correct aanpakken.

CONOR. Maar *dit* is haar leven.

Mijn leven.

Mijn gezin.

JEN. Dat weet ik...

CONOR. Zij betekent alles voor mij.

Dat weet je toch, Jen?

JEN. Dat weet ik heel goed.
En dat verandert ook niet.

CONOR. Maar goed ook.
Je hebt het haar toch niet verteld?
Je hebt toch nog niets tegen haar gezegd?
Ik hoop dat je godverdomme nog niet tegen haar...!

JEN. Natuurlijk heb ik dat niet! We zullen het haar samen vertellen.

CONOR. Wat zullen we haar samen vertellen?

JEN. Er zijn afspraken.
Er moeten afspraken getroffen worden.

CONOR. Wat voor afspraken?

JEN. Weekends.

CONOR. Nu ben je 'r verdomme mee aan 't lachen.

JEN. Zo gaat het in z'n werk.
Dat weet je toch, Conor.
En we zullen het op een correcte manier doen.
Via de advocaten.

CONOR. Je krijgt haar niet, Jen.
Geen sprake van.
Dit is haar thuis.

JEN. Het kan haar thuis blijven.

CONOR. Tijdens de weekends?

Pauze.

JEN. Of als jij verhuist.

CONOR. Godver!
Godverdomme!

JEN. Zo doen de mensen dat.
Je weet toch dat de mensen dat zo doen?

CONOR. Jij wil dat ik vertrek?

JEN. Niet voor mij. Ik wil even goed naar een van de appartementen of terugkeren naar mama. Maar 't zou wel 't beste zijn voor Kate.

CONOR. Jij bent godverdomme niet normaal meer!
Weet je dat? Niet *nor-maal-meer*!!
Het begint je dus te vervelen.
Of je moet waarschijnlijk dringend vogelen!
En deze hier kan opkrassen!

JEN. Je ziet het verkeerd wat Ryan betreft.

CONOR. Ik hoop voor jou dat ik dat verkeerd zie.
Dat hoop ik voor jou, Jen.
Wat één zaak betreft heb je gelijk.
Ik ben niet dom. Ik kan ook spelletjes spelen met advocaten.
En ik kan erg onaangenaam zijn. Ik kan je op alle mogelijke manieren kloten zodat je Kate niet krijgt. Want je krijgt haar in geen geval.
Je mag je... je... toekomst en je strontcarrière hebben, maar mij krijg je niet klein, Jen. Je krijgt mijn dochter en mijn huis en mijn leven niet. Je bent verdomme gewaarschuwd.
Hij geeft haar een harde duw zodat ze achterover van de stoel tuimelt. Hij gaat over haar heen staan. Dan gaat hij weg.

Annie op. Ze gaat aan de tafel zitten in de keuken van Conors gehuurde chalet. Hij geeft haar een schotel met een boterham en gaat zitten om er zelf een te eten.

CONOR. Ik heb Kate's lunch in de tent gegeven.
Je mag van geluk spreken dat ze die leuk vindt.

ANNIE. Het zijn maar een paar wasknijpers en een laken.

CONOR. Ik vind het geniaal.

ANNIE. Van mijn mama mocht ik er altijd een maken onder de trap.
Ze zal er uren kunnen zitten!

Pauze. Annie is blij met zichzelf, maar tegelijk een beetje verlegen.

Je hebt de korstjes van mijn boterham gesneden!

CONOR. Mocht dat niet?

ANNIE. Jawel.

CONOR. Zo heeft Kate de hare het liefst...

ANNIE. 't Is lekker.

Korte pauze.

Heb je gevonden wat je zocht?

In 't winkeltje?

CONOR. Ja natuurlijk.

Dank je.

ANNIE. Hoe lang blijven jullie nog?

CONOR. Dat weet ik nog niet precies.

ANNIE. Waarom? Moet jij niet gaan werken?

CONOR. Natuurlijk wel.

ANNIE. Wat doe je voor werk?

CONOR. Ik zit in de detailhandel.

ANNIE. Wat is dat voor iets?

CONOR. Zoals een winkel.

ANNIE. Ach... Ja... (*Lacht.*)

In Dublin?

CONOR. ... Ja.

ANNIE. Heb je dat ook in Sidney gedaan?

CONOR. Nee...

ANNIE. Wat deed je daar dan?

CONOR. 'n Beetje van alles. Een poosje gaan vissen met toeristen. Daarna drankjes en allerlei spulletjes verkocht op het strand.

ANNIE. Cool.

CONOR. Ja, ik veronderstel van wel.

Ik was er gewoon voor 't plezier.

ANNIE. Dat zou ik willen.

Reizen.

Voor 't plezier.

Korte pauze.

CONOR. Annie...?

ANNIE. Ja.

CONOR. Mag ik je iets vragen?

ANNIE. Tuurlijk.

CONOR. Het kan misschien wat raar klinken, maar...

ANNIE. Wat?

CONOR. Zou je aan niemand willen vertellen dat ik hier ben?

ANNIE. Hoe...

CONOR. Wel ja, zou je aan niemand willen vertellen dat je hier vandaag was?

ANNIE. Ik spijbel, aan wie zou ik het dan moeten vertellen?

CONOR. Ik bedoel op langere termijn.

ANNIE. Op langere termijn?

CONOR. Ik bedoel... Wat ik bedoel is... Ik denk dat Kate en ik misschien nog wat langer blijven, maar ik wil niet dat iemand anders het te weten komt.

ANNIE. Waarom niet?

CONOR. Omdat... omdat haar moeder soms nogal geniepig kan zijn.

ANNIE. Ik dacht dat jullie niet meer getrouwd waren.

CONOR. Dat zijn we ook niet. Absoluut niet. Maar ze... Ze is een beetje depressief.

ANNIE. Depressief?

CONOR. Ja, ze heeft van die periodes dat ze heel down is... en erg labiel. Dan is 't beter om Kate bij haar weg te houden.

ANNIE. Wow man!

CONOR. Ik hoop dat je 't niet erg vindt dat ik het vraag.

ANNIE. Nee, nee. Absoluut niet. Arme Kate...

CONOR. Ja, 't is hard voor haar. Ze houdt van haar mama.

ANNIE. Ja, ze vertelde me...

CONOR. Ze vertelde?

(Scherp.) Wat zei ze?

ANNIE. Och, kweeni... Iets over haar moeder en haar theeservies. Ze speelt graag met haar theeservies.

CONOR. Oh, juist, ja! Het theeservies.

ANNIE. Ik geloof dat ze 't wou voor in haar tent.

CONOR. Natuurlijk. Ik haal er haar eentje. Eentje voor hier dan.

ANNIE. Je vindt het vast bij Smyths. Of misschien heb ik er thuis nog eentje... in die kartonnen doos... mijn mama gooit nooit iets weg.

CONOR. Hè, bedankt Annie.

Hij legt zijn hand op haar hand.

Dat apprecieer ik. Misschien is het beter niet te veel de aandacht te trekken...

ANNIE. Djiezes, snap ik.

CONOR. Want het is toch maar voor een paar dagen... Tot Jen kalmeert en haar pilletjes neemt.

ANNIE. God, ja!

Draait ze dan door?

CONOR. Ik ben bang van wel.

En jaloers...

Korte pauze. Annie brengt haar haren in orde. Haar ogen staan verbaasd.

Ik heb niet graag dat Kate het ziet.

ANNIE. Nee, natuurlijk niet.

CONOR. Kan dit ons geheimpje zijn?

Het babysitten?

Voor een paar dagen maar.

ANNIE. Natuurlijk.

Absoluut.

CONOR. Je mag het ook niet aan Claire vertellen.

ANNIE. Nee. Aan niemand... Beloofd.

CONOR. Bedankt, Annie.

Jij bent echt speciaal.

Hij knuffelt haar vriendschappelijk.

Hij bekijkt haar.

Hoor ik haar niet roepen?

ANNIE. Yep!

CONOR. Ik dacht dat je zei dat ze er uren zou zitten!

Annie lacht. Conor gaat terug naar de tuin. Zij kronkelt haar armen rond zichzelf, als verliefd.

SUSAN. Je hebt haar gebruikt.

Ander licht. We zijn opnieuw in het heden.

Of niet soms?

Je hebt haar alleen gebruikt om het meisje te verbergen.

CONOR. Ze vroeg... Ze vroeg of ze bij ons thuis mocht komen.

Ik wou niet... Ik zweer je... Het was nooit de bedoeling...

SUSAN. Gewoon een onderdeel van je plan...

CONOR. Maar er was geen plan!

Het gebeurde.

SUSAN. Het gebeurde "gewoon". Weet ik... Ik heb je toen al gehoord.

Toen in de rechtszaal.

CONOR. Komaan...

SUSAN. Weet je hoe dat voor mij aanvoelde?

Toen ik hoorde hoe ze haar karakter in twijfel trokken? *Haar* karakter... van Annie!

Ze zegden dat ze een kind was dat niet naar school ging.

Een kind dat de hele nacht op stap ging.

Een kind wiens moeder moest gaan werken... dat opgevoed werd zonder vader...

Alles... alles wat ik dacht bereikt te hebben in mijn leven. Alles wat ik dacht wat ik was, werd me die dag afgepakt.

CONOR. Dat was verkeerd.

Dat was gewoon verkeerd.

SUSAN. Heb ik haar in de steek gelaten?

Heb ik haar echt in de steek gelaten?

CONOR. Nee.

Nee... Nee... Nee...

Susan. Ik was het die...

Jen op. Ander licht. We zijn in het verleden en ze staat bij Conors appartement. Ze draagt een plastic tas. Conor gaat bij Susan weg en komt naar deze scène.

JEN. Hey.

CONOR. Wat doe jij hier?

JEN. Ik had... Ik heb nog wat spulletjes van jou gevonden.

Je voetbaluitrusting.

Ik dacht het je te komen brengen.

CONOR. Oh, oké.

Kom binnen.

Ze gaat zijn flat binnen.

JEN. Leuk.

Je flat is leuk.

CONOR. Een van jullie?

JEN. Ja.

Was, eigenlijk.

Korte pauze.

Kate vindt ze leuk.

CONOR. Heeft ze dat gezegd?

JEN. Ja, zo zei ze. Ze vindt ze echt leuk. Ze vertelde dat je voor haar een speciaal bed had gekocht.

CONOR. Een bed voor een prinsesje.

JEN. Fijn.

CONOR. Zij mocht zelf kiezen.

JEN. Fijn...

Korte pauze.

Ik heb je een klok meegebracht.

Cadeautje.

Misschien is het stom, 'k weet niet...

CONOR. Ik kom nooit te laat?!

JEN. Weet ik. Het is stom, maar ik dacht dat ik je wat moest geven... Voor de flat.

CONOR. Ik ga het hier echt gezellig inrichten.

JEN. Weet ik.

CONOR. Voor Kate.

JEN. Weet ik.

CONOR. Mama is gek op die gordijnen.

JEN. Dat is vrij duidelijk.

CONOR. En ze heeft absoluut geen smaak.

JEN. Dat lijkt me ook vrij duidelijk.

Ze lachen eerder zenuwachtig.

Pauze.

Ik wou je alleen maar bedanken.

CONOR. Waarvoor?

JEN. Omdat ik weet dat het zwaar is.

CONOR. Ik denk dat het zwaar is voor Kate.

JEN. Weet ik.

CONOR. Ze heeft een halve nacht gehuild toen ze hier aankwam.

JEN. Dat gaat wel over.

De dokter zegt dat het over gaat.

CONOR. Dit is allemaal niet nodig, Jen.

Ze blijft stil.

Ik hou nog steeds van je.

Als ik de klootzaak heb uitgehangen, wil ik er nu mee stoppen.

Ik wil om 't even wat doen.

JEN. 't Is te laat.

CONOR. Nee, dat is het niet. Het is niet te laat.

Want ik heb nagedacht... ik heb nagedacht, Jen, over wat je zei... over wat je gezegd hebt... over ons... over 't leven.

JEN. Hou op, Conor.

CONOR. Nee, nee, want... want misschien heb je gelijk. Ik bedoel, misschien kan ik een nieuwe job krijgen... weg van de winkel, de familie... en misschien kunnen we verhuizen... Zoals jij zei... naar Dublin of misschien naar Dublin gaan... om wat anders te doen... concerten bijwonen!

JEN. Alsjeblieft...

CONOR. Want ik ga veranderen. Ik kan veranderen, Jen.

JEN. Dat zou ik graag willen geloven...

Hij komt dichterbij haar toe.

CONOR. Wel, geloof het dan...

JEN. Nee...

Nee, Conor... Ik ken je... er verandert niets.

CONOR. Waarom hou je niet van me?

JEN. Het spijt me...

CONOR. Je maakt me verdomme kapot...

Ze gaat naar de uitgang.

JEN. Het spijt me ... echt waar.

CONOR. Jij denkt aan niemand anders dan jezelf.

Ze verdwijnt.

Conor slaat met zijn hand op zijn hoofd.

Fuck.

Dan doet hij het -in totale wanhoop- nog drie keer.

Fuck. Fuck. Fuck.

SUSAN. Ik wil alleen weten waar ze is!

Het licht verandert en we zijn opnieuw in het heden.

De mensen zeggen dat de doden bij ons zijn. Dat staat in elk rouwboek. Maar ik vind haar nergens. Wanneer ik thuis zit tracht ik me haar beeld voor de geest te halen... haar te schetsen... zoals ze was, in 't echt.

Ik kan het niet. Ik wandel rond in het huis en probeer haar geur op te vangen... iets aan te raken dat zij als laatste heeft aangeraakt... Ik probeer haar te roepen...

haar te dromen... maar ze is er niet. Het is alsof ik haar verloren heb... Ergens in die week... in die week dat ze bij jou was!

Ander licht. We zijn in het verleden. Conor staat recht en spreekt. Hij herneemt een telefoongesprek dat hij met Jen had. We horen haar, maar we zien haar niet. Misschien via een microfoon met distorsie of iets dergelijks. Conor converseert heel rustig, bijna alsof hij in trance is.

CONOR. Hallo... Jen?

JEN. Conor?

CONOR. Ik ben het.

JEN. Alle mensen!

Waar ben je?

Ik ben dood ongerust.

CONOR. Alles is in orde.

JEN. Waar is Kate?

CONOR. Ze is hier bij mij.

Ze stelt het goed.

JEN. Je had haar normaal gesproken gisteravond moeten terugbrengen.

CONOR. Weet ik.

JEN. Je hebt mijn telefoon niet beantwoord.

CONOR. Ik was mijn lader vergeten.

JEN. Waar ben je nu?

Ik heb je moeder gebeld en ze wist nergens van.

CONOR. Ik was... We waren er een paar dagen tussenuit.

Ik dacht dat het leuk zou zijn.

JEN. Ertussen uit?

CONOR. Ja.

JEN. Waar?

CONOR. Het was een bevlieging.

JEN. Dan zorg je ervoor dat je op staande voet terugkeert.

Geef Kate eens door.
Ik wil haar spreken.

CONOR. Kate is in het huis.

JEN. Wat voor huis?
Waar ben je?

CONOR. Dat doet er niet toe.
Ik wil...
Ik denk dat we hier de rest van de week blijven.

JEN. Dit is echt niet grappig meer!

CONOR. Het lukt niet, Jen.

JEN. Wat... wat lukt niet?

CONOR. De afspraken.
Het lukt niet voor mij.
Ik wil dat we iets anders proberen.

JEN. Alsjeblieft. Geef Kate eens door, Conor.
Ik wil haar spreken.

CONOR. Ik vrees dat ik dat niet ga doen.

JEN. Wat?

CONOR. Ze zou er van streek door raken.
Ze stelt het goed.
Ze heeft het best naar haar zin.

JEN. Wat?... Hoe?... Conor... Conor, luister naar me.
Ze moet terug naar school. Kate moet... en wij kunnen de dingen herbekijken...
Luister! We kunnen alles herbekijken.

CONOR. Ja. Da's goed, klinkt goed, Jen.

JEN. Maar je moet allebei naar huis komen.

CONOR. Dat zullen we. Dat zullen we als we er klaar voor zijn.
Hij haakt in. Hij gaat zitten, denkt naar over het gesprek. Hij is uiterst kalm. We horen Jen, die compleet over haar toeren is.

JEN. Conor? Conor!
Hij glimlacht.

Annie op. Ander licht. We zijn in het verleden en Annie zit op de zitbank in de chalet die Conor heeft gehuurd. Conor op.

ANNIE. Hey!

CONOR. Hallo! Hoe is 't ermee?

ANNIE. Goed... Alles kits. Ik was tv aan 't kijken.

CONOR. Flinke meid...

ANNIE. Kate is rustig naar bed gegaan, hoor.

Ze is dol op die nieuwe boekjes die je haar hebt gekocht.

CONOR. Fijn om horen.

ANNIE. Wel, hoe is 't afgelopen?

CONOR. Afgelopen?

ANNIE. Je telefoontje.

CONOR. Goed. Goed ja.

ANNIE. Is ze oké?

Heeft ze haar pilletjes genomen?

CONOR. Zeker... maar nu heeft ze rust nodig. Ze is aan 't rusten. Dus heeft ze ons liever even weg. Ik vrees echt dat ze het niet zo goed stelt.

ANNIE. Oh...

CONOR. Maar dat ga ik Kate niet vertellen.

We zeggen gewoon dat het om een verlengde vakantie gaat.

ANNIE. Natuurlijk.

...Het moet echt lastig zijn...

CONOR. Het komt wel in orde.

Het belangrijkste is dat we Kate beschermen.

ANNIE. Een geluk dat ze jou heeft...

Hij glimlacht en legt zijn hand op haar hand.

CONOR. Ik apprecieer jouw hulp, Annie.

Ik weet niet wat ik zonder jou zou doen.

Ze leunt naar hem over en probeert hem te zoenen.

Hè... hè... hè

Ze veert recht.

ANNIE. Sorry!

CONOR. Nee...

ANNIE. Het spijt me, dat was dom.

CONOR. Nee...

ANNIE. Niemand wil mij ooit.

Ze wil weg.

CONOR. Wacht even... Wat heeft dit te betekenen?

ANNIE. Niemand wil mij ooit... op die manier...

CONOR. Maar jij bent mooi.

ANNIE. Niet waar. Ik ben zo lelijk als een aap.

Hij neemt haar bij de schouders.

CONOR. Hey... Luister 'ns... hey... Ik zei: *jij bent mooi*.

Maar ik... ik ben veel te oud voor jou.

ANNIE. Volgens mij niet.

CONOR. Annie, je bent een geweldige meid... en je bent alles behalve lelijk. Maar ik kan nu niet... Jongens toch... Mijn leven is op dit moment veel te gecompliceerd. Ik kan me niet... Ik mag me niet bezighouden met... niet voor ik dit alles met Jen opgelost heb... Misschien verkrijg ik volledig hoederecht... Ik ben niet vrij om zomaar... Ik kan niet... zelfs al wilde ik het...

Pauze.

ANNIE. Wil dat zeggen dat je 't wel zou willen?

Hij aait met zijn hand over haar wang.

CONOR. Het wil zeggen: ga niet weg. Het is hier eenzaam zonder jou.

ANNIE. Eenzaam?

CONOR. Ja.

Ik heb ons een pizza gekocht.

Je bent dol op pizza, toch?

Half lachend.

ANNIE. Zeker. Ik ben dol op pizza.

CONOR. En we kunnen een film kijken.

Blijf nog even.

Oké?

ANNIE. Oké...

Het licht verandert en Conor spreekt met Susan in het heden.

CONOR. Ik wou bij god dat ik de klok kon terugdraaien. Weg ermee. Weg met al die spinsels... De spinsels warrelen rond in mijn hoofd... Ik speel de film opnieuw en opnieuw. Die vrijdag haalde ik Kate van school. Ik speel hem nu zó, dat er een ander einde is. Ik speel dat ik haar schooltas en haar jas in de kofferbak leg en we het over haar nieuwe reader hebben... wat ze tijdens de pauze deed... en dan gaan naar de Village Kitchen een stuk cake kopen... of we gaan naar mijn moeder, waar ze in de tuin speelt... of we gaan naar het park... we gaan... eender waar... eender waar, maar niet naar hier.

SUSAN. Eender waar, maar niet naar hier...

CONOR. Ik was mezelf niet... Ik weet dat het zielig klinkt... Ik weet dat het klinkt als een cliché, een zoveelste excuus. Maar de waarheid is dat ik niet weet... ik weet echt niet wat er met me gebeurde... Hoe ik controle... hoe ik mijn controle verloor...

Pauze.

De enige waar ik kon aan denken was Jen -wat een bitch ze was!- wat een achterbakse, valse bitch... en hoe ze de teugels strak hield. Zo strak... Zoals ze met dat strakke kontje van haar door mijn huis paradeerde... en wegwandelde met mijn leven.

Jen op. Ander licht en we zitten in het verleden. Jen verlaat 's morgens haar huis. Conor staat in de voortuin.

CONOR. Waar is Kate?

JEN. Conor?

CONOR. Waar is ze?

JEN. Wat kom je hier doen?

CONOR. Je bent gisteren niet naar huis gegaan.

JEN. Wat?

CONOR. Toen je Kate van school hebt gehaald.
Waarom ben je niet naar hier gekomen.

JEN. We zijn naar mijn moeder gereden.

CONOR. Waar is ze nu?

JEN. Bij moeder.

CONOR. En je moeder brengt haar naar school?

JEN. Sorry, Conor, maar wat de fuck kom jij hier doen?

CONOR. Jouw moeder is een vreselijke chauffeur.

JEN. Om acht uur 's morgens!

CONOR. Ik heb het recht te weten waar mijn dochter slaapt.

JEN. Dit is toch ongelooflijk.
Je bent ongelooflijk, Conor.
Korte pauze.
Heb je weer bij de school rondgehangen?

CONOR. Hoezo?

JEN. Hoe weet je 't dan van gisteren?

CONOR. ... Ik reed langs.

JEN. Sinds wanneer rijd jij langs de school, Conor?

CONOR. Dat doe ik soms.

JEN. Djiezes fuck...
Ze had gelijk.

CONOR. Wie had gelijk?

JEN. Kate.
Ze zegt dat ze je soms ziet aan de schoolpoort.
Ik dacht... Ik hoopte dat ze 't zich inbeeldde.

CONOR. Ik stond niet aan de schoolpoort.

JEN. Je blijft rondhangen bij de school!

CONOR. Je hebt haar maandag niet eens een lunch meegegeven.
Ik moest tot in de Centra rijden om haar een broodje te kopen.

JEN. Djiezes.

Wat heb jij, zeg?

Je kan 't toch gewoon vragen als je haar wil zien?

CONOR. *Vragen?*

Vragen, Jen? Om mijn eigen dochter te zien.

JEN. Zoals ik het *vraag* wanneer ze bij jou is.

CONOR. Waar was je gisteravond?

JEN. Wat?

CONOR. Waar je was?

Waarom moest je Kate dumpen?

JEN. Ik heb Kate niet gedumpt.

Ik ben naar een optreden geweest in Dublin.

En mama had graag dat ze die nacht bleef.

CONOR. Dat had je me moeten vragen.

JEN. Waarom?

CONOR. Je hebt mijn toestemming nodig.

JEN. Dat is niet waar.

CONOR. Wel, ik heb het opgenomen.

JEN. Je hebt wat?

CONOR. Ik neem alles op, Jen, omdat ik weet dat je 't toch gaat verkloten.

JEN. Ga naar huis, Conor.

Maak dat je als de bliksem uit mijn tuin bent, dat ik naar mijn werk kan.

CONOR. Dit is mijn tuin.

JEN. Oh god...

CONOR. En dit is mijn hek, denk maar niet dat jij de code kan veranderen.

JEN. Het is niet mijn bedoeling de code te veranderen. Wat scheelt er toch met jou?

CONOR. Ik kan dit huis in wanneer ik maar wil.

Pauze.

JEN. Dit is niet normaal meer, Conor.

Zoals jij bent. Zoals jij je gedraagt.

Dit is niet normaal.

CONOR. Ik heb iets tegen de manier waarop jij met Kate omgaat.

JEN. Er zijn afspraken.
We zijn tot een akkoord gekomen.
En we houden ons aan dat akkoord.

CONOR. En haar bij je moeder dumpen maakt daar deel van uit?

JEN. Ik ga nu naar mijn werk.

CONOR. Ze zal dus 24 uur lang geen ouder zien.
Ik vraag me af wat je advocaat hierover denkt.

JEN. Mijn advocaat heeft andere katten te geselen.

CONOR. Goed, maar voor mij is niets belangrijker dan Kate.
Dat is het verschil tussen jou en mij, Jen.

JEN. Ik meen het, Conor.
Ik begin me over jou serieus zorgen te maken.
Zoals jij je gedraagt... Je zou met iemand moeten praten.

CONOR. Jij trekt je van mij de kloten aan.

JEN. Dat doe ik juist wel.
Echt wel.
Pauze.
Ik heb het gehoord van de winkel.

CONOR. Wat heb je gehoord?

JEN. Dat de curator er zich mee bemoeit.

CONOR. Wat een strontstad... Alleen maar blabla...

JEN. Ik weet dat je onder druk staat.
Je familie staat onder druk.

CONOR. Ik sta onder geen enkele druk.

JEN. Wil je dat het onderhoudsgeld verminderd wordt? Ik trek me nog steeds goed uit de slag.

CONOR. Loop naar de kloten.
Ik kan zelf voor mijn dochter zorgen.

JEN. Oké.
Dit heeft duidelijk geen zin.

CONOR. Nee, jij hebt geen zin, Jen.

JEN. Ga alsjeblieft naar huis, Conor.

CONOR. Nee, ik ga nu naar school.
Kate komt niet graag te laat.

JEN. Ze zal niet te laat komen.
Mama brengt haar.
Jij kan aan de school niet blijven opduiken.

CONOR. Iemand moet een oogje in 't zeil houden.

JEN. Voor wie of wat?

CONOR. Voor jou.

JEN. Je begint me op de zenuwen te werken.

CONOR. Mooi zo.

JEN. 't Wordt tijd dat je je eigen leven opbouwt.

CONOR. Kate is mijn leven, Jen.

JEN. Mensenlief!
Hoor jezelf eens bezig, Conor. Alsjeblieft zeg!
En kijk naar jezelf. Dit is niet normaal meer.

CONOR. Ik heb van jou geen raad nodig.

JEN. Goed.
Goed dan.
Ik ga naar mijn werk.

CONOR. Ik kom vrijdag.

JEN. Goed.

CONOR. Vrijdag is ze van mij.

Ander licht en we zijn opnieuw in het heden. Conor spreekt tot Susan.

CONOR. Ik kon die tegenslag niet aan.
Ik kon die mislukking niet aan...
Ik weet nog dat ik achter me keek.
Door de spiegel naar de achterbank.
En Kate zag zitten.

En ze glimlachte naar mij.

In haar nieuwe jas.

Een nieuwe jas waar ik niets mee te maken had.

Een nieuwe jas die ik niet had gekocht.

Ik stopte dus niet. Ik kon niet stoppen.

Ik zou mijn weekend niet nemen.

Mijn toewijzing.

Ik zou die bitch eens leren.

Ik zou hen allemaal eens leren.

Ik reed door.

SUSAN. Naar hier.

CONOR. Naar hier.

SUSAN. En die dag.

CONOR. De laatste dag.

Hier komen de twee verhalen samen.

Jen komt op. Het licht vangt haar. Conor komt de ruimte in.

CONOR. Hallo Jen.

JEN. Ik had gehoopt je nooit meer te zien.

CONOR. Bedankt. Echt bedankt dat je wou ingaan op...

Pauze.

JEN. Ik ben erop ingegaan, Conor, omdat ik je één ding wil zeggen. Een enkel ding en dan ga ik.

Ik breng Kate nooit naar jou... Vraag het me dus niet. Nooit. Want ik heb mezelf beloofd... Op die pier heb ik mezelf beloofd... dat als ze haar er levend uithaalden... Als ze Kate uit dat ijsskoude water haalden, dat ik jou *nooit, maar dan ook nooit* op nog maar een haarbreedte van haar laat komen.

Licht vloeit naar Susan.

SUSAN. Waarom kwam Annie bij jou?

Waarom heeft ze gelogen?

CONOR. Ze was... Ze kwam elke dag langs... Na school... of bij valavond. Om op Kate te passen...

SUSAN. Ze zei dat ze ging babysitten.

CONOR. Dat was ook zo... Snap je 't! Ze was... Omdat het nogal riskant begon te worden... kon ik met Kate niet meer naar buiten... Ik wist zeker dat Jen de politie zou contacteren na dat telefoontje... Ik wist dat ze zou komen rondsnoeven.

Het licht stroomt naar Jen.

JEN. Als je nog een greintje fatsoen in je lijf hebt, dan laat je ons met rust.

Ze wil weg.

CONOR. Alsjeblieft... Ga niet weg, Jen...

Je kan niet zonder meer weggaan...

Ik heb ook rechten.

Ze draait zich om en kijkt hem aan.

JEN. Echt?

Denk je echt dat je die nog hebt?

Zelfs nadat je geprobeerd hebt haar te vermoorden?

CONOR. Zeg zoiets niet... Hoe kan je zoiets zeggen...?

Dit is niet...

Dit wou ik niet, Jen. Dat weet je toch.

Ik hou van haar.

JEN. Wat jij gedaan hebt...

Wat jij geprobeerd hebt ons aan te doen, Conor.

Dat heeft niets te maken met liefde.

Lange pauze.

CONOR. Vraagt ze naar mij?

Vraagt Kate soms naar mij?

JEN. Nee.

Nooit.

Ze gaat weg.

Het licht draait opnieuw naar Susan.

SUSAN. Waarom was ze daar die ochtend?

CONOR. Ik weet het niet!

SUSAN. Had je haar gevraagd te komen?

CONOR. Ik wist niet...

Ik wist niet dat ze me getraceerd hadden.

Korte pauze.

SUSAN. Ik laat de film ook afspelen. Alles speelt door mijn hoofd net zoals jij het beschreef... Maar het einde, dat kan ik niet veranderen.

Ik weet niet wat ik ánders had kunnen doen.

Ik weet niet wat ik die ochtend had kunnen zeggen?

Dat haar had kunnen tegenhouden.

Korte pauze.

Het is de meest... de meest zinloze herinnering... een haastig gesprekje... niet eens een gesprekje...

Annie komt nu op, maar ze blijft op een afstand van Susan staan.

Heb je je jas aangetrokken, schat?

ANNIE. *Die heb ik niet nodig, ma.*

SUSAN. *Jawel. Je heb ze wel nodig om naar school te gaan. Ik heb je de hele nacht horen snuiven en snotteren... En het is weer koud geworden.*

ANNIE. *Ik haat die dikke jas. Ik zie er belachelijk uit.*

SUSAN. *Je weet dat het veel te koud is zonder jas, Annie.*

ANNIE. *Aargh! Oké, ma.*

SUSAN. *Flinke meid...*

ANNIE. *Tot later!*

SUSAN. *Tot later!*

En dat was het.

Dat was de laatste keer dat ik haar gesproken heb.

Ik heb me zelfs niet naar haar omgedraaid.

Ik was mijn haren aan 't wassen.

Ik heb haar zelfs niet bekeken.

Op onze laatste ochtend samen.

Ze heeft het kwaad.

Maar ze is niet naar school gegaan.

Ze is niet op school geweest. Ze is naar jou gegaan.

Licht gaat naar Annie. We zijn in het verleden. Ze komt aan in de chalet van Conor.

ANNIE. Hey!

CONOR. Annie...!

Hij staat zich op te jagen, ongerust.

ANNIE. Ik ben die rotschool kotsbeu.

CONOR. Oké. Kom binnen... Kom erin.

ANNIE. Wat scheelt er?

CONOR. Blijf daar niet zo staan en kom binnen.

ANNIE. Djezes, wat scheelt er?

CONOR. 't Is eigenlijk goed dat je er bent.

Nee, 't is echt goed.

ANNIE. Ha ja?

CONOR. Ik heb je nodig.

Ik ga je nodig hebben.

ANNIE. Waarom, wat gaat er niet?

Waar is Kate?

CONOR. Ze is binnen. Ze is gewoon binnen.

Maar ga nog niet bij haar.

ANNIE. Waarom niet?

CONOR. Ze is oké, hoor. Ze kijkt tv en ik dacht... Ik moet een plan opstellen... Ik moet nadenken...

ANNIE. Nadenken waarover?

CONOR. Er gaat iets gebeuren.

ANNIE. Wat gaat er gebeuren?

CONOR. Ik denk dat we hier weg moeten.

ANNIE. Wie?

CONOR. Kate en ik.

Kate en ik, Annie, omdat de politie hier rondhing.

ANNIE. De politie?

CONOR. Een paar minuten geleden.

Agenten.

Volgens mij zoeken ze Kate.

ANNIE. Maar waarom?

CONOR. Ze stelden vragen.

Een hoop vragen.

ANNIE. Maar jij bent toch haar vader?

CONOR. Weet ik.

Ik denk dat het is omdat ik Jen heb gebeld.

Ik had Jen niet mogen bellen...

Ze heeft het waarschijnlijk verdraaid. Dat mens verdraait alles, Annie... Heel de tijd.

ANNIE. Maar die Jen is niet goed bij haar hoofd!

Dat moeten ze toch weten?

CONOR. Dat doet er niet meer toe.

We moeten gewoon weg.

ANNIE. Waar naartoe?

CONOR. Engeland!

We gaan naar Engeland!

ANNIE. Ik wil niet naar Engeland.

CONOR. Ik heb geen keuze.

ANNIE. Maar zeg hen dat dan. Zeg hen gewoon dat ze getikt is.

Kate is beter af bij jou. Ik snap dit niet.

CONOR. Ze luisteren niet.

Ze wilden gewoon niet luisteren, Annie... Ze heeft ze allemaal in haar zak...

De agenten... de leerkrachten... de advocaten...

Ik heb dit al eerder meegemaakt.

ANNIE. Oké.

Dan ga ik mee...

CONOR. Nee...

ANNIE. Ik moet wel. Hoe ga je 't anders aanpakken?

CONOR. Ik red me wel...

ANNIE. Maar je hebt geld nodig, of niet?

Als we naar Engeland gaan.

We moeten alles in de auto laden.

Heb je genoeg benzine?

CONOR. Je hebt gelijk.

Ik ben hier niet op voorbereid.

Wat een stomme kloot.

Ik ben niet eens voorbereid...

ANNIE. Maar ik kan je helpen, Conor.

Ik kan inpakken, op Kate passen...

Dan kan jij je met al de rest bezighouden.

CONOR. Flinke meid.

Je hebt gelijk, Annie.

Je hebt gelijk.

ANNIE. Ik zeg niets tegen haar.

Ik zorg ervoor dat ze blijft spelen.

We leggen het haar uit wanneer je terug bent.

CONOR. Oké...

ANNIE. Oké.

CONOR. Je bent geweldig. Dat weet je.

Hij geeft haar een knuffel en zij kust hem. Ze is gepassioneerd en hij kust haar ook. Plots is hij terughoudend.

Je gaat niet naar buiten.

ANNIE. Maak je geen zorgen.

CONOR. En je belt niemand.

ANNIE. Doe ik niet.

CONOR. Dit gaat over jou en mij en Kate.

ANNIE. Weet ik.

Ze zoent hem opnieuw. Ze is erg geagiteerd.

Ik hou van jou.

Conor gaat weg.

Het licht schuift opnieuw naar Susan.

SUSAN. Het was zo'n mooie ochtend. Een van die zeldzame dagen in de lente dat het nog koud is, maar de zon is al present en het belooft een warme dag te worden.

Daarom stond ik aan het raam.... Ik keek uit op de pier. Ik nam het allemaal in me op: de stralen van de zon, de ochtend.

Maar dan zag ik jou... Ik zag je wagen.

Het licht vliegt weer naar Annie.

ANNIE. Conor! Conor.

CONOR. Wat?

ANNIE. Ze waren er weer.

De agenten.

En ze keken rond bij het huis.

CONOR. Wat heb je hen gezegd?

ANNIE. Ik heb niet opengemaakt.

We deden alsof het huis leeg was. Kate en ik...

We deden alsof we een spelletje speelden... Verstoppertje.

CONOR. Flinke meid.

ANNIE. Alles is klaar.

Vooruit!

Het licht glijdt opnieuw naar Susan.

SUSAN. Je wagen reed de pier op.

En daar zat Annie.

Annie zat voorin.

Waarom is ze niet op school?

Dat was mijn eerste gedachte. God, als ik daaraan terugdenk.

Zie je, ik kon haar haren zien, haar paardenstaart. Die vloog in haar gezicht toen ze door het raam keek... Toen je over kop ging.

Die vloog in haar gezicht zoals toen ze nog klein was.

"Waarom is ze niet op school?!"

Je zou denken dat ik eerder schrok door de snelheid van de wagen.

Je zou denken dat ik eerder schrok door de politiesirenes.

Maar het werd plots zo ongelooflijk druk.

Zo vreselijk druk op de pier.

De auto's. De sirenes.

Ik kon me gewoon niet inbeelden... Hoe zat het met Annie?

Wat had Annie met dit alles te maken?

CONOR. Ik zweer je... Ik zei haar niet in... Ik zei haar niet in de wagen te stappen.

Ik zei haar dat ik niet van haar... dat ik nooit van haar zou kunnen houden.

Ik zei haar dat ze naar huis moest gaan.

Maar toen ik Kate in haar stoeltje vast klikte.

Deed ze de deur langs haar kant op slot...

Er was geen tijd meer...

Ik wist dat de politie eraan zat te komen...

SUSAN. Misschien heeft ze een glimp van me opgevangen.

Is dat zo?

Bij god, ik hoop zó dat het waar is... toen je met krijsende remmen achterwaarts naar mijn raam reed. Om de wagen richting zee te manoeuvreren. Ik kon je kleine meisje zien. Over het kinderzitje kon ik haar hoofdje zien. En een flits van Annies haar. Zoals je vooruit schoot.

Het licht vangt Annie die een gil laat.

ANNIE. Conor!

Wat ben je aan 't doen!

Wat doe je toch!

Zo raken we nooit op de weg.

CONOR. Oké... Oké... Geen zorgen. Papa brengt alles in orde, Kate.

ANNIE. Alsjeblieft... Alsjeblieft... We moeten stoppen.

Je moet de auto nu stoppen!

Licht plots op Conor.

CONOR. Dat was het enige waar ik kon aan denken. Het enige wat ik kon doen. Alles stoppen. Alles tot de dood stoppen.

Het leek zo helder. Zo perfect, op dat ogenblik.

Alsof het de eenvoudigste oplossing was.

Voor mij en voor Kate.

Waardoor we opnieuw gelukkig zouden zijn.

We konden aan dit alles een einde maken.

We horen hoe Annie een gil slaakt.

Dus ramde ik mijn voet op het pedaal. Ik heb het pedaal helemaal ingetrapt en reed door.

SUSAN. De zee in.

Pauze.

En Annie dan?

Conor kijkt naar Susan.

Heb jij ooit aan Annie gedacht?

Op dat ogenblik. Jouw perfecte ogenblik.

CONOR. Nee.

SUSAN. Het kon je geen barst schelen.

Korte pauze.

CONOR. Het kon me geen barst schelen.

Stilte.

SUSAN. (*Zachtjes.*) Dat heb je in de rechtszaal nooit gezegd.

Conor laat het hoofd hangen.

Pauze.

Vertel me wat er met haar is gebeurd.

Toen je naar het water toe schoot.

CONOR. Ik weet... Ik weet het niet meer...

SUSAN. Om de liefde gods!

Korte pauze.

CONOR. Ze probeerde er uit te geraken.

SUSAN. Ja.

Ze zegden dat ze haar gordel had losgemaakt.

CONOR. Ze schreeuwde en smeekte me om te stoppen.

SUSAN. Wat kon ze anders...

CONOR. Maar het was te laat.

SUSAN. Je sloeg op het water.

CONOR. We sloegen op het water.

Het was als een hevige botsing.

Het was heftig.

Ik denk dat Annie voorover werd gegooid.

SUSAN. Ze zeggen dat haar hoofd ergens tegenaan sloeg.

CONOR. Ja, ze sloeg met haar hoofd ergens tegenaan.

SUSAN. Dat betekent dat ze bewusteloos was. Ja toch?

Ze wist niet... Ze beseftte niet dat ze zou verdrinken.

CONOR. Ik weet niet...

SUSAN. Ze was niet bang... Het gebeurde in een fractie en het laatste wat ze zag...

Misschien dat het laatste wat ze zag... dat ik dat was.

Ik die door dit raam keek.

En me afvroeg waarom ze niet op school was.

CONOR. Ja.

Zo was het.

Ze was bewusteloos.

Ze sloeg met haar hoofd ergens tegenaan.

Nu weet ik het weer.

Ze sloeg met haar hoofd ergens tegenaan, net nadat ze je naam had geroepen.

Hier klampt Susan zich aan vast.

SUSAN. Ze riep mijn naam...?!

CONOR. Ja.

SUSAN. Hoe?

CONOR. Mama... Mama riep ze... Mamacatje.

SUSAN. Heeft ze...?

CONOR. Ja.

Ze riep jou.

Ze zag je staan.

Achter het raam.

Jij was bij haar, Susan.

Jij was bij haar toen we het water raakten.

Zoals je bij haar was...

SUSAN. Gans haar leven lang.

CONOR. Gans haar leven lang.

Nu ziet Susan Annie staan. Ze steekt de hand uit. Ze fluistert.

SUSAN. Annie...

Annie glimlacht naar Susan.

Dank je.

Dank je, Conor Bourke.

Korte pauze.

CONOR. Ik heb geprobeerd hen te helpen om haar te redden. Handen in het water, Susan. Agenten. Het raam van Kate was open. Langs daar hebben ze ons eruit gehaald.

Maar Annie... Ik heb geprobeerd... Ik trok, ik sleurde... Maar ze was een levenloos gewicht. Het enige dat los kwam was het hangertje... Jouw hangertje en dan kwam het water... het verpletterde alles.... het... Ik... Ze...

Fuck... Het spijt me... Het spijt me zo.

Pauze.

Susan staat langzaam op van haar stoel. Ze opent de deur van het café en wil naar binnen gaan... Ze draait zich om.

SUSAN. Je hebt al voor zoveel leed gezorgd... Dat weet je best.

Als je het doet... Als jij jezelf verdrinkt en ze vinden je... daar ergens in de oceaan. Dat zal het leven alleen maar vreselijker maken...

Voor Jen... en voor Kate.

Wil je hen echt nog meer kwetsen?

Hij kijkt haar aan.

CONOR. Ze zei dat er geen weg terug is.

SUSAN. Nee.

Er is geen weg terug.

Korte pauze.

CONOR. Wat ben jij van plan?

SUSAN. Ik weet het niet.

Misschien wordt het tijd om weg te gaan.

En iets anders te beginnen... Iets... Ergens anders.

Korte pauze. Dan sluit ze de deur van het café.

Conor blijft alleen achter... Hij kijkt naar de zee. We horen de zee.

Susan staat bij het raam en kijkt naar hem.

Hij wandelt naar het water. Hij aarzelt.

Dan duwt hij zijn handen diep in zijn zakken, draait zich om en wandelt weg.

Susan staat aan het raam zoals bij het begin van het stuk.

Het licht dooft langzaam.

EINDE

Kan het onvergeeflijke ooit vergeven worden?

In SPINSELS beleven we wat gebeurt na de vechtscheiding van Conor en Jen.

Conor kan de mislukking van zijn huwelijk niet aan. Hij verliest zijn greep op de werkelijkheid, want alles en iedereen heeft hem verraden. Conor is niet meer voor rede vatbaar en huurt een chalet aan zee, waar hij zich met hun dochttertje Kate terugtrekt.

Daar ontmoet hij de zestienjarige Annie.

Hij betreft haar in zijn grote gelijk.

Conor drijft zijn wil door. Tot de uiterste consequentie...

Susan had een uitstekende relatie met haar enige dochter Annie. Na het drama stelt ze alles in vraag wat ze als moeder meende bereikt te hebben.

Conor en Susan vormen de kern van het stuk. Ze worden met mekaar geconfronteerd en trachten het onbegrijpelijke te begrijpen.

Hun reis wordt onze reis, want als zij vergeving en verlossing kunnen vinden, dan kunnen wij dat misschien ook.

* * * * *

Over Deirdre KINAHAN (1968, Dublin)

Kinahan werkte als auteur en/of regisseur samen met theaters in Ierland en het Verenigd Koninkrijk. Haar werken werden in verscheidene talen vertaald en bereikten de V.S. Frankrijk, Bulgarije, Roemenië.

Andere:

* These Halcyon Days: New York.

* Bogboy: New York.

* Hue and Cry: Roemenië, Bulgarije, Parijs, New York.

Kinahan schreef ook theater voor kinderen.

Spinsels is, voor zover ik weet, haar eerste Nederlandse vertaling.

* * * * *